

Suriye'de Rus Uçağı Düşürüldü

İsrail Suriye'nin Lazkiye kentini vurdu. İnişe hazırlanan Rus nakliye IL-20 uçağını kendine kalkan yaparak Lazkiye'ye saldıran İsrail F-16'ları Rus uçağının Suriye hava savunma birimlerince düşürülmesine ve 15 Rus askerinin ölümüne yol açtı. Tansiyon bir anda yükseldi.

Tamamen planlı bir provokasyon olan İsrail saldırısı, Doğu Akdeniz'deki NATO yığınağını da düşününce inceden inceye hesaplanmış bir test hamlesi olarak öne çıkıyor. Rusya uçağının düşürülmesinden doğrudan İsrail'i sorumlu tuttu. Ani ve aşırı tepki vermektan sakınan Rusya, uzun erimli adımlar hazırladığının sinyallerini verdi. Böylelikle yıkım savaşlarına dönüşebilecek adımlar şimdilik geri plana itildi.

Emperyalist kampın bu kararlılık testi uzun vadede İsrail'i zora sokacak gibi görünüyor. Özellikle Suriye hava savunmasının güçlendirilmesi ihtimali İsrail'in elini önümüzdeki dönemde zayıflatabilir.

Sosyal
Bilimler
Akademisi

LÁZARA BORRAYO TOLON
Küba Parlamento Üyesi

Küba, Toplumsal Cinsiyet ve LGBTI+

6 Ekim 2018 Cumartesi saat: 17.00

mecra

İletişim ve
mekan:
0506 118 01 69
Caferağa
Mahallesi
Dumlupınar
Sokak
No:5 Kadıköy

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

12 Eylül-10 Ekim 2018 / S 58 / 1 TL

BU DAHA BAŞLANGIÇ!

İrili ufaklı işçi eylemleri yaygın. Hemen her sarnay bölgesinde, işçi havzalarında işçiler eylemler yapıyor. Sendikacı oldu diye işten atılan, işyeri kapandığı için işsiz kalan, ücreti ödenmeyen, çalışma koşulları dayanılmaz hale gelen... işçiler bir bir harekete geçiyor, eylem yapıyor.

Art arda sıralanan eylemlerde işçiler kendi dar ekonomik ve siyasal çerçevelerinin dışına çıkıyor. Her eylem grubu diğer eylemci işçi gruplarıyla etkileşime geçiyor. Mücadele birliği bizzat pratikte gerçekleşiyor. En sıradan eylemler bile işçileri hızla eğitiyor, militanlaştırıyor. Yaşamın kendi akışı işçi sınıfının önüne dikilen her türden ideolojik ve politik engeli, önyargıyı yerle bir ediyor. Burjuva düşüncü eylemli pratik içinde aşılıyor, aşıyor.

Daha düne kadar iktidarın gücünden dem vuran, işçi ve emekçi eylemlerinden umudunu kesen geniş kesimler hiç ummadıkları bir anda 3. havalimanı işçilerinin eylemiyle sarsıldılar. En sıradan taleplerle başlayan eylem hızla kendi sınırlarına dayandı. Jandarma işçi koşullarını bastı. Devletin çıplak zoru devreye girince eylem kendi sınırlarını aştı.

Hayatın gerçekliği karşısında her tür baskı, denetim, sahtekarlık, yanıltmaca tarumar olmaya mah-

kumdur. 3.Havalimanı inşaatında böyle oldu. Sürekli iş cinayetlerinin olduğu, ölüm ve yaralanmaların eksik olmadığı, korkunç kölelik şartlarının hüküm sürdüğü şantiyede bir anda isyan patlayıverdi!

Havalimanı inşaatı 35 bin işçinin çalıştığı bir küçük şehir. Anadolu'nun pek çok bölgesinden gruplar halinde gelen işçiler var, göçmen işçiler var. Çok sayıda taşeron firma çalışanı olarak bölünmüş, ayrılmış bu farklı kültürlerin işçileri, bir toplama kampına dönüşen şantiyede ortak eyleme geçtiler. Toplumun gözleri bir anda eyleme döndü. Orta katmanların tüm topluma yaydığı karamsarlık bulutları kısa bir anda dağılıverdi. Tek bir eylem bile bu etkiyi yaratmaya yetti.

Krizin yakıcı dalgaları emekçi yaşamların kıyılarını dövüyor artık. İşçi eylemlerinin her geçen gün yaygınlaşacağı dönemdeyiz. Baskı, cebir ve şiddet, düzenin elindeki tek egemenlik aracı durumunda. Ama artık tüm etkisini yitirmeye yüz yüze. Bu temel engeller kitlesel olarak aşıyor.

Önümüzdeki günler iktisadi krizin mevcut çelişkileri iyice yoğunlaştırdığı bir dönemin kapılarını açıyor. Ne iktidarın ideolojik manevraları, ne havuz medyasının bombardımanı buna engel olabilir. Çe-

lişkilerin keskinleşmesine paralel olarak işçi ve emekçi eylemleri daha da yoğunlaşacak. Nesnel koşullar sınıfı sürekli ve sürekli dar sınırları aşmaya yönlendiriyor, yönlendirecek. Bunu ve koşulların devrimci niteliğini hala göremeyip sınıfa o dar ekonomik ajitasyon gömleğini giydirmeye çalışanlar, işçilerin hala sınırlı taleplerle, "meşru ve insani taleplerle" harekete geçmesini isteyen, onlara bunu salık verenler var.

İşçilere sadece kendi işyeri sorunlarını, dar taleplerini, hatta genel olarak işçi sorunlarını anlatmak; sadece ekonomik krizden bahsetmek, krizin etkilerinden bahsetmek yetmez. Artık işçilerin dikkatlerini daha genele, dar mesleki ve iktisadi çıkarlarının ötesine, tüm toplumun sorunlarına yönelmek zorundayız. İşçi sınıfı hareketinin yoğunlaştığı her dönem, işçiler bunun farkına varınsın ya da varmasın, tüm diğer emekçi kesimler yüzünü işçilere dönüyor, kendiliğinden bir şekilde hareket sürükleniyor. Aydın kesimler, orta katmanlar aynı şekilde sürükleniyorlar. Bu, sınıfın gücüdür. Fakat aynı zamanda sınıfın kendi dar sorunlarının ötesine yönelme yükümlülüğünün göstergesidir.

Yazının Devamı Sayfa 3'te>>

>>Editör...

İdlib'te Çeteleri
Temizleme İhalesi!

Rusya Devlet Başkanı Putin ile Recep TE arasında yapılan Soçi toplantısından çıkan sonuç, sermaye sınıfı çevrelerini, onların medya cenahını fazlasıyla sevindirir yapmış görünüyor. Ağızlar kulaklarda, bir zil takıp oynamadıkları kaldı.

Ekonomik ve siyasi bunalımdan, yani devrimci krizden bunalmış dinci faşist iktidarın bir "zafere" ihtiyacı vardı. İran-Rusya-Türkiye arasında yapılan ve Türkiye'nin hezimetle sonuçlanan Tahran Toplantısından sonra bu ihtiyaç daha da acil hale gelmişti. Soçi Anlaşmasını, bu yüzden, hem dinci faşist iktidarın hem de onun başındaki adamın bir "zafere" olarak göstermeye çalışıyorlar. 3

Devrime Kadar
Götürülen Mücadele

C. DAĞLI

2

Ekonomik Krizlere Dair

İ. CEVAT ÇETİNER

4

Sallarsan Yıkılır

UMUT ÇANIR

5

Marksizmi
Aşma Sanatı

AVBEL GÜN

9

Yeniden İnsanlaşmanın
Maddi Koşulları

BORAN DENİZ

10

Sen Nasıl Sendikacısın,
İşçileri Yatıştırırsana!

TEMADE ÇINAR

2

Devrime Kadar Götürülen Mücadele

BAŞYAZI

C. Dağlı

İnsanların, kapitalizm hakkındaki düşünceleri köklü bir dönüşüme uğruyor. Kullanılan kavramlar, bunun çarpıcı bir ifadesidir. Bu kavramlardan seçtiğimiz bir kaç: "kapitalizmin devrimci çöküşü", "kapitalizmin devrimci yıkılışı" ve "devrimci hayal kırıklığı". Kapitalist sistemin geldiği noktanın keskin anlatımı olan kavramlar, eski toplumun çöküşünün insanlarda nasıl bir bilinç sıçraması yarattığını ortaya koyuyor. Tanımlama henüz sisli olmakla birlikte bugünkü toplumsal düzenin devam edemeyeceği fikrini içeriyor.

İnsanlar bu sonucu, kapitalist meta üretiminin kendi gelişiminden çıkarıyorlar. Tarihte uzun bir yolculuğu olan meta üretimi, kapitalist toplumda en olgun, en tam ve en yetkin biçimini kazandı. Tam da bu nedenle çatlayıp, parçalandı; çözülüp dağıldı. Ama eski toplum gelecek toplumun maddi öğelerini içinde barındırdığından, özel mülkiyete dayanan toplum çökerken, sonraki topluma geçiş bir zorunluluk olarak, kendi zorunluluğunu herkese dayattı. Devrimi toplumun önüne getiren gelişmelere en kayıtsız kalanların kafasına sokan nesnel toplumsal gelişmeler ve bu temelde yükselen sınıf savaşıdır.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimin koşulları birçok ülkeye göre daha olgun olmasına karşın, devrimin örgütlenmesine, devrimci olmayan bir anlayışla yaklaşanlar var. Aynı anlayış, devrim deneyimlerini de devrimci olmayan anlayışla reformist bir açıdan ele alıyor. Toplumun devrimci dönüşümü üzerine net bir kavrayış olmadan, kitleler ciddi olarak hazırlanamaz.

Devrime yaklaşımları, devrimci bir bakıştan yoksun olduğu içindir ki, bu topraklarda, bugüne dek patlak veren ilericiler, devrimci ayaklanmaları daha ileriye götürmediler; bununla da kalmayıp ileriye gitmek isteyenlere engel olmak istediler. Komünist işçiler, yarın da aynı durumlarla karşılaşacağını bilerek hareket etmelidir. Devrimci, tutarlı, mücadeleci işçiler, devrimci kavgayı sonuna kadar götürerek, devrimi başarma görevinin devrimci kitlelere düştüğünü, toplumun yeni kesimlerine anlatmalı ve pratikte söylediklerini somutlamalıdır.

Yığınsal devrimin savaşımı yarı yolda terk eden, anlamalıdır ki, devrim, burjuva egemenliğe karşı verilen mücadelenin en aşırı noktasına kadar keskinleşmesiyle gerçekleşir. Burası çok nettir. Yalnızca, belli ödünlere burjuva toplumda yaşamak isteyenler, bunu anlamak istemez. Orta sınıflar mülk sahibi sınıfların ideolojik etkisinde kalanlar, bağlandıkları toplumsal grupların toplumsal doğası gereği emekçi sınıfın mücadeleyi aşırı noktasına dek götürmesine karşı çıkarırlar. Sınıf kavgasının geçmiş gelişim sürecinde ve güncel olarak gördüğümüz budur.

Varlık koşulları nedeniyle yalnızca işçi sınıfı, devrimci mücadeleyi sonuna kadar götürebilir. İşçilerin devrimci sınıf konumundan hareket eden Leninist Parti, bu mücadeleyi en aşırı noktasına kadar taşıma kararlılığını gösteriyor.

20. yüzyıl tarihi, toplumsal çatışmaların en ileri noktasına kadar keskinleşmesinin örnekleriyle doludur. Devrimler, yığınsal devrimci savaşımın en aşırı noktasında gerçekleşti. Opörtünizm buna karşı çıksa da, emekçilerin zaferi bu yolla sağlandı. 21. yüzyıla giriş yapan devrimler de günlerce süren toplumsal çatışmalarla, genel ayaklanmalarla sonuç elde etti. Her ayaklanma hedefine ulaşmadı. Ancak, oraya nasıl varılacağını deneyimledi.

Hareketin en uç noktasına değin götürülmesinden söz ederken, şu noktaya da değinmek gerekiyor. Büyük amacın esinlendirdiği, bir hareket daha ileriye, son noktaya kadar gidebilir. Bu ise, proletaryanın devrimci sınıf partisinin programatik ve pratik önderliği altında hareket etmek demektir. Gerçek anlamda görüşleri olmayan ezberci, ordan-buradan kopya ettiği fikirlerle idare eden siyasi gruplar, mücadeleyi devrim aşamasına dek götürmezler.

Küçük burjuva hareketler, mücadeleyi, halk lehine iyileştirmeler yapma düzeyinde tutmayı kendi amaçları açısından yeterli görüyorlar. Bu çevreler, özellikle 90'la birlikte, toplumun tamamen dönüştüğüne ve yeni baştan kurulacağına daha fazla lafı duyar oldular. Bu yüzden iktidara gelmekten muhalefette kalmayı, yeni bir toplumu inşa etmekten varolan toplumu reforme etmeyi, kendileri açısından uygun görüyorlar. Burjuva muhalefetle birlikte davranmaları, dahası onun yedek gücü durumuna gelmeleri hep aynı gerçekçilerdir.

Bu, aynı zamanda, toplumun köklü dönüşümünü, bunu sağlayacak devrimci geleceğin sorunu olarak gören, yani devrimin güncelliğini yadsıyan herkesin kaçınılmaz olarak düşeceği bir durumdur. Dünyayı değiştirme görevini en ilerinin sorunu olarak gören, onu gelecek kuşaklara bırakanlar, zorunlu olarak, burjuva çevrelerin ardına düşer. Buradan da şu sonuç kendiliğinden çıkar: Burjuvaziyle uzlaşma sınırlarında kalmak isteyenler, toplumsal çatışmaları devrim aşamasına dek götürmezler. Dünyada her geçen gün daha çok insanın kapitalizm sonrasında, sonraki toplumdan söz ettiği bir sırada, bizde, küçük burjuva sosyalistlerin küçük çıkarlar, sınırlı amaçlar için burjuva muhalefetin peşinde gitmesi, çürümenin boyutları hakkında kesin bir fikir veriyor. Seçimlerde ve diğer zamanlar, teknelci sermaye ve devlet partisi CHP'nin yedek gücü olarak hareket eden legal ve reformist sosyalistlerin bu durumu ancak çöküntüyle ifade edilebilir.

Sınıf bilinçli işçiler, küçük-burjuva sosyalizminin, sınıf savaşımındaki uzlaşmacı konumunu hiçbir zaman gözden kaçırmamalıdır. En kritik, en belirleyici anlarda onlara göz kulak olmalıdır. Daha ileriye gitmemesi için, eylemcilerin hedefini daraltacak ve genel olarak hareketi sınırlamak isteyenlerdir. Oysa, hareketin başarısı ve geleceği, sınıf savaşımın, toplumsal mücadelenin sınırsız olarak gelişmesine bağlıdır.

Kitlelerin bilincini aydınlatıcı sorun şudur: Hangi mücadele, hareketin enerjisini sınırsızca geliştirebilir ve çatışmayı en aşırı noktasına kadar yükseltebilir? Bunun yanıtı teorik olarak verilebileceği gibi sınıf savaşı ve sosyalizm tarihi tarafından da verilebilir. Eylemler en yüksek biçimine, ayaklanma düzeyine çıkarılarak, ya da dönüştürülerek, en uç noktaya, devrim aşamasına uzandırılarak gerçekleştirilir devrim. Bu bağlamda, eylemleri en üst aşamasına, en yüksek biçimine çıkarmadan bırakmak, hareketi devrimin uzağında tutmakla aynı anlama gelir.

70'lerden bu yana, belirli sınırları aşmak istemeyenlerin şu sorusuyla hep karşılaştık: Böylesine büyük görevleri yapacak kadar ileri kitle nerede? Soru soranlar kitleleri her zaman acı çeken, gözyaşı dökken bir durum içinde değerlendirdiler. Fakat, emekçi halk yığınlarını barikatlara koşan, isyan eden, başkaldıran, ayaklanan, yıllarca dünyanın en uzun iç savaşını sürdüren bir militanlık içinde görmek istemediler. Geri siyasetler, on yıllardır, dünyanın en baskıcı düzenlerinden birine karşı savaşan kitleleri gördükten sonra bile bunu söyleyebiliyorlar.

Onlar, proletaryanın sınıf savaşımının ve sosyalizmin tarihine bakıyorlar, orada, emekçi kitlelerin itici gücü olduğunu görmüyorlar. Onlar 50 yıldır yoğun devrimci mücadelenin verildiği bu topraklara bakıyorlar, hareketin edilgen bir evrim içinde ilerlediğini sanıyorlar. Kısaca, onlar tarihin sıçramalar ve patlamalarla ilerlediğini görmüyorlar.

Bu topraklarda, ezilen ve sömürülenlerin toplumsal mücadelesi, büyük devrimci patlamalara, devrime gebe. Bu mücadeleyi en ileri noktaya kadar götürmek; işte günün asıl sorunu.

TARİHİN AKIŞINA YÖN VERECEĞİZ

İşçiler, emekçiler, yoksullar, ezilen halklar, kadınlar, gençler...

Ne kadar da çoğuz, ne kadar da büyük... Ne saymakla biteriz ne kırmakla...

"Kriz geliyor", "geldi", "gelecek"... Kriz ne geliyor ne gelecek. Kriz zaten hep vardı. Kriz bu sistemin kendisidir! Bir işçinin açığıdır kriz. Bir emekçinin hiç gerçekleştiremeyeceği hayalleri, bir çocuğun yoksulluğu, bir annenin feryadıdır.

Sistemin yapısından kaynaklanan bu kriz, her geçen gün daha da derinleşiyor. Ceplerimizde, sofralarımızda daha da yakıcı hale geliyor.

Ve bekliyorlar. Bu büyük sessizliği yıkacak ilk çığırıtı, bu büyük karanlığı yakacak ilk kıvılcımı bekliyorlar. Her şeylerini bu ilk işaret fişeğine hazırlıyorlar.

Ve korkuyorlar. Gelecek olan o hazin sonlarını bek-

lerken sende, benden, bizden korkuyorlar. İnşaatlarda insanlık dışı çalışırken her gün ölen inşaat işçilerinden, patronun tek bir cümlesiyle fabrikadan kovulup açlığa mahkûm edilen işçilerden, KHK'lerle işten atılan emekçilerden, tacizle tecavüzle katledilen kadınlardan, çocuklardan, geleceği çalınan gençlerden korkuyorlar.

Şimdi bu korkuyu gerçeğe çevirmenin zamanıdır. Şimdi "Krizin faturasını ödememe" değil, el ele verip tüm gücümüzle krizin kendisi olan bu sistemi yıkmamızın zamanıdır. Şimdi devrim zamanıdır!

Şimdi "Tarihin akışına yön vereceğiz!" iddiasıyla geleceğe yürüyen Leninistlerin saflarında örgütlenip iktidarı fethetme zamanıdır.

**Bütün İktidar Emegün Olacak!
Şimdi Devrim Zamanı!
Mücadele Birliği Platformu**

"Özgürlükçü Demokrasi Davasında Gazetecilik Mesleği Yargılanıyor"

Özgürlükçü Demokrasi gazetesi çalışanı, altısı tutuklu 14 gazetecinin yargılandığı davanın ilk duruşması 12 Eylül günü İstanbul 23'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Tutuklu gazetecilere destek amacıyla adliye önünde yapılan açıklamada, "Gerçekler asla karanlıkta kalmayacak, özgür basın susturulamayacak" denildi.

Özgürlükçü Demokrasi gazetesine kayyum atanmasının ardından başlatılan operasyonlar kapsamında tutuklanan gazetelerin İmtiyaz Sahibi İhsan Yaşar, Yazı İşleri Müdürü İshak Yasul, editörler Reyhan Hacıoğlu, Hicran Urun, Mehmet Ali Çelebi ve gazetesinin idari işlerinde çalışan Pınar Tarlak altı ay sonra hakim karşısına çıkacak.

Toplam 14 gazetecinin yargılandığı davanın ilk duruşması öncesinde, gazete çalışanları ve çok sayıda destekçi İstanbul Adliyesi önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamaya, DİSK Basın-İş, Türkiye Gazeteciler Sendikası, Mezopotamya Kadın Gazeteciler Platformu'nun yanı sıra Halkların Demokratik Partisi Milletvekilleri Ahmet Şık, Züleyha Gülüm ve Ali Kenanoğlu katılarak destek verdi.

"67 Sayfalık İddianamenin 52 Sayfası Haber Ve Röportaj"

Özgür Gazeteciler İnisyatifi adına açıklama yapan Hakkı Boltan, Türkiye'nin Afrin'e yönelik operasyonunu haberleştirdikleri için tutuklanan gazetecilerin iddianameleri hakkında bilgi verdi. Boltan, Afrin operasyonu ile ilgili haberlerin suç

delili sayıldığını ifade ederken, "52 sayfasını haberlerin ve röportajların oluşturduğu 67 sayfalık iddianamede gazetecilerin haber yapması suç sayıldı. İddia makamı tarafından suçlamaya konu yapılan haberlerin başlarına 'sözde' ibaresi konularak gazetecilik 'sözde' ilan edildi" diye belirtti.

"Gerçekler Asla Karanlıkta Kalmayacak"

Gazetecilerin tutukları haber notlarının ve haber kaynaklarıyla yaptıkları görüşmelerin suç delili olarak sunulması tutuklamaya gerekçe yapıldığını söyleyen Boltan, "Bu iddianame gazetecilere 'iktidarın söylemi haricinde haber yapamazsınız, gerçeği söyleyemezsiniz' diyor ve topyekün gazetecilik mesleğini yargılamaya kalkıyor" dedi. Boltan konuşmasını, "Bizler Ape Musa'nın öğrencileri olarak arkadaşlarımızı hukuksuz bir biçimde özgürlüklerinden yoksun bırakanlara adliye önünden şöyle sesleniyoruz: Gerçekler asla karanlıkta kalmayacak, özgür basın susturulamayacak" diyerek sonlandırdı.

Tek Tip Elbise İşkencedir

12 Eylül Çarşamba günü, İstanbul TRT binası önünde biraraya gelen İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, tek tip kıyafet uygulamasını protesto ederek tek tipe karşı direnmenin en meşru hak olduğunu ve tarihten bu yana hep meşru ve haklı olduklarını kazandığını ifade etti.

Açıklamayı İHD üyesi Mehmet Acettin yaptı. "Yaşadığımız coğrafyanın her alanında, insan hak ve özgürlüklerinin her geçen gün daha da sınırlandırıldığı hatta yok sayılarak ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir süreçten geçiyoruz. Bu sürecin daha ne kadar devam edeceğini tahmin etmek ne kadar zor ise yaşanabilecek baskı ve şiddeti tahmin etmek o kadar kolay. Başta toplumun muhalif kesimi suçlu ilan edilerek yoğun bir baskı yararken; dışarıdan görünen olanaksız olduğu hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlüler de ağır tecrit altındadır" dedi.

12 Eylül askeri faşist darbenin 38'inci yıldönümü olduğunu hatırlatan Acettin, "12 Eylül darbesiyle hapishanelerde her türlü işkence uygulanmıştır. Tek tip elbise de bunlardan birisidir. Çünkü tek tip dayatması ile yapılmak is-

tenen, beklenen şey aynadır: Mahpusların kişilikleri, siyasi kimlikleri yani düşünceleri ve onurları aşağılanarak onlara boyun eğdirilmektir. Yani bu sistem ve anlayış yeni değildir ve bu tür baskı, işkence yöntemlerini tekrar tekrar gündeme getirmekte de bir sakınca görmemektedir. Ancak tarihte görünen; direnmek en meşru, haklı haktr ki kazanan hep meşru ve haklı olanlar olmuştur. Biz insan hakları savunucuları olarak diyoruz ki, toplumsal barışın sağlanması, insan hak ve özgürlüklerinin engellerden kurtarılması insanca yaşamının olanaklarının yaratılması ile mümkündür. İnsan düşünce, inanç ve onuru ile bir bütünü ve ancak haklarıyla vücut bulan bir varlıktır. Tek tip kıyafeti hiçbir mahpus isteyerek giymediği, giymeyeceği için baskıdır, işkencedir ve işkence insanlık suçudur" dedi.

Matbaa İşçilerine Tahliye

Kayyum atanan Gün Matbaacılık sahibi Kasım Zengin'in de aralarında bulunduğu 21 matbaa çalışanın yargılandığı davanın ilk duruşması İstanbul 26. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Silivri Cezaevi'nin karşısında bulunan duruşma salonunda görülen duruşmada, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (DİSK) bağlı Basın İş'in avukatları ve Özgürlük Hukukçular Platformu (ÖHP) üyesi avukatlar hazır bulundu.

Kimlik tespitiyle başlayan davanın ilk duruşmasında avukatlar savunma yaptı.

Savcı, verdiği mütalaasında tüm tutukluların tutukluluk halinin devamını talep etti.

Duruşmaya karar için ara verildi.

Sekiz çalışana tahliye
Aranın ardından kararını açıklayan mahkeme heyeti, sekiz matbaa çalışanı için tahliye kararı verdi.

Mahkeme, aralarında matbaa sahibi Kasım Zengin'in de bulunduğu 13 kişinin tutukluluk hallerinin devamına hükmetti.

Dava hakkında
Gün Matbaacılık davasında, matbaa sahibi Kasım Zengin'in de aralarında bulunduğu 21 kişi tutuklu yargılanıyor.

Matbaa hakkında hazırlanan iddianamede kayyum atanmasının gerekçesi olarak, matbaanın bastığı 110 kadar yayın için toplatma kararı verilmesi ve gazete, kitap ve dergilerin yazar, genel yayın yönetmenleri ve eser sahipleri hakkında devam eden davalar gösteriliyor.

Bir diğer gerekçe ise Özgürlükçü Demokrasi gazetesinin TSK'nin Afrin'e operasyonunu eleştirel bir şekilde manşetine taşınması ve bu gazete nüshalarının Gün Matbaacılık tarafından basımının yapılması oldu.

85 sayfalık iddianamenin 60 sayfasına yakını Özgürlükçü Demokrasi gazetesinin 20 Ocak 2018'den sonra çıkan nüshaları yer yer alıyor.

İddianamede, matbaada basılan "Zimanê Kurdi" isimli Kürtçe dilbilgisi kitabı için de "sözde Kürtçe dilbilgisi" ifadelerine yer verilerek suçlama konusu yapılıyor.

Editör

İdlib'te Çeteleri Temizleme İhalesi!

Yazının başlangıcı 1. sayfadadır.

Tahran Toplantısı, iki bakımdan Türkiye için tam bir hezimet olmuştu. Birincisi, Türkiye, tüm ağırlığını ortaya koymasına, hop oturup hop kalkmasına rağmen "İdlib Operasyonu"nu ne iptal et-tirebilmişti ne de erteletebilmişti. Aksine, söz konusu toplantıda Türkiye'nin öneri ve talepleri, onun Suriye'deki çetelerin hamisi ve sözcüsü olduğunu resmi biçimde kanıtladı.

Türkiye'nin Suriye'de bundan sonraki amacı da dinci faşist çeteleri korumak, kol-kanat gererek yok olmaktan kurtarmaktır. Bunu, Rusya, İran kadar dünya alem de biliyor artık. Tahran Toplantısında eli kulağında bekleyen operasyonun iptal edilmesini istemesinin nedeni buydu; olmadı.

Türkiye, Tahran Toplantısından istediğini elde edemeyince bütün emperyalist dünyayı ayağa kaldırmaya çalıştı. ABD başta olmak üzere, İngiliz, Fransız ve Alman emperyalistleri ise, Suriye'ye saldırmak için zaten bahane arıyorlardı. Türkiye'nin sivil ölümler, milyonlarca insanın göç edeceği biçimindeki yaygarası ve kimyasal saldırı tezgahı konusundaki hazırlıklar emperyalistlere aradıkları bahaneyi vermeye başlamıştı.

Rusya, tam bu noktada, hem emperyalistlerin saldırı bahanesini ortadan kaldırmak, hem de Türkiye'nin hopyayıp zıplamasına bir son vermek

için dinci faşist iktidarın başını Soçi'ye çağırdı. Soçi'de Rusya'nın RTE ve beraberindekilere söylediği öz olarak şuydu: "Çeteler yok edilecek, bu kesin. Ama madem ki, sivilleri ve göçü bu kadar mesele yapıyorsunuz, size bir ay süre, buyrun çeteleri siz yok edin"

Gerçekte, Soçi anlaşmasıyla Rusya'nın yaptığı, İdlib operasyonunu iptal etmek değil, Türkiye'nin korumaya çalıştığı çeteleri bizzat Türkiye'ye temizlemektir. Kısacası Rusya, İdlib operasyonunun bir ay ertelenmesi karşılığında çetelerin temizlenmesi ihalesini Türkiye'ye yık-mış oldu. Türkiye'nin kabul edip taahhüt ettiği şey işte budur ve sermaye sınıfı çevrelerinin "zafer" diye yutturmaya çalıştığı da budur.

Soçi "ihalesi"nden sonra Türkiye için fazla seçenek kalmadı. Ya Soçi anlaşmasına sadık kalıp çeteleri (başta El Nusra, Ceyş el İzza, Türkistan İslami Parti olmak üzere) temizleyecek ya da çamura yatıp anlaşmayı bozacak. Birinci durumda, düne kadar kendi eliyle örgütleyip, eğitip, silahlandırıp savaşa sürdüğü çetelerle çetin bir savaşa tutuşacak. Ki, dinci faşist çetelerin bir kısmı bu yazı kaleme alındığı gün, Soçi anlaşmasını tanımadıklarını ilan ettiler. Yani, Türkiye için İdlib'te çetelerle savaşın ucu şimdiden gö-züktü. İkinci durumda, yani anlaşmayı bozup çetelere dokunmaması durumunda Rusya ve Suriye dinci faşist çeteleri, köklerini kurutmacasına, temizlemeye başlayacaklar. Köklerini kurutma,

Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'un bizzat kullandığı bir ifadedir.

Her iki durumda da Türkiye'yi, sadece İdlib'te değil, ama genel olarak Suriye'de ve hatta Ortadoğu'da bekleyen, bir hezimet. Bu hezimet, Soçi anlaşmasıyla yaklaşık bir ay ertelendi ama çeteleri bizzat Türkiye'nin temizlemesi, yani çetelerle sonucu belli olmayan bir savaşa tutuşması koşuluyla. Bir aylık ertelenmenin bedeli bu.

Sonuçta ne olursa olsun, ister Türkiye Soçi anlaşmasına bağlı kalsın, isterse "kazandığım zaman yanına kar" deyip anlaşmayı bozsun, her durumda savaş kaçınılmazdır. Türkiye, silahlı güçlerini Suriye topraklarına sokarak bir yağma, talan, işgal ve ilhak savaşı başlatmıştır. İşgal ettiği topraklardan kendi isteği ile ve "başka ülkenin egemenliğine, toprak bütünlüğüne saygı" gibi burjuva dünyada yeri olmayan değerler yüzünden çekilecek değil, çekilmez. Burjuva devletler arasında bu tür sorun ve çelişkiler sadece ve sadece güç ilişkilerine göre çözülür. Gücü sınımanın, kimin güçlü olduğunu anlamının savaştan başka yolu yok.

Türkiye'nin Suriye ve Rojava topraklarından kendiliğinden, savaşmadan -çeteler eliyle ya da doğrudan farketmez- çekileceğini söylemek halkları düpedüz aldatmaya çalışmak demektir. Dinci faşist iktidardan, faşist devletten "barış" istemek, ilhaktan, işgalden vazgeçmesini istemeye devam etmek gerçekte emekçi sınıflarda ve

emekçi halklarda gerçekleşmesi imkansız umutlar uyandırarak devrimin bu toplumsal güçlerinin bilinçlenmesini geciktirerek burjuva sınıfa hizmet etmek demektir. Biz emekçi sınıflara ve ezilen halklara gerçeği açıkça söylemek; sermaye sınıfı egemenliği ayakta kaldığı sürece ne savaşlardan ne de ekonomide krizlerden kurtulmanın mümkün olduğunu anlatmalıyız.

Savaşlardan, ekonomik krizlerden ve bunların yol açtığı büyük yıkımlardan kurtulmanın tek yolu sermaye sınıfının egemenliğine son vermektir.

İdlib savaşı son savaş olmayacak! Bu savaşın en kısa zamanda Afrin, El Bab, Cereblus gibi işgal edilmiş toprakların kurtarılması için yapılacak savaşlar izleyecek. Faşist devlet ise, hem Türkiye ve Kürdistan topraklarındaki iç savaş için hem de yeni ilhak ve işgal savaşları için dinci faşist çetelerden vazgeçmeyecek; onları el altında tutmaya devam edecek.

Türkiye, askeri yığınak yapmayı sürdürüyor. Bir savaş kapıda hatta o savaşın içindeyiz. Sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler sermaye sınıfının ilişkilerinden, durumundan, izlediği siyasetten kaynaklanan bu savaşın sermaye egemenliği yıkılmadan bitmeyeceğini bilerek hareket etmek durumunda.

Gerçek, kalıcı ve demokratik bir barış için sermaye sınıfının egemenliğini yıkmaktan başka yol yok!

"Net Bir Sonuç Alıncaya Kadar Mücadele Edeceğiz"

İstanbul Sağlık Bilimleri Üniversitesi Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'nde 'güvenlik soruşturması' gerekçesiyle işten atılan Sinan Yerdelen işe iadesi talebiyle hastane önünde basın açıklaması yaptı.

Eyleme Sinan Yerdelen'in ailesi, mahalleden arkadaşları, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) Bayramtepe Koruma ve Dayanışma Derneği (BAKODER), İşçi Konseyi, Girişimi, Devrimci Yapı İş Sendikası, Devrimci Proletarya katılarak destek verdi.

Eylemde sık sık "Sinan Yerdelen Yalnız Değildir", "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız", "Sinan Yerdelen İşe Geri Alınsın", "İşimizi Geri İstiyoruz" sloganları atıldı.

Sinan Yerdelen, 3 yıldır Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışmakta iken, 5 ay önce sözlü olarak "Güvenlik Soruşturması" gerekçe gösterilerek işine son verildiğini, hiçbir hukuki bağlayıcılığı olmayan sadece sözlü işinin ve ekmeğinin elinden alındığını belirterek sözlerine başladı. Yazılı olarak tebliğ edilmesi gereken uygulamanın yerine getirilmediğine, dikkat çeken Yerdelen, "Türkiye'nin her yerinde binlerce işçi haksız, hukuksuzca işten atılmıştır. "Taşeron kadro yalanı" bende de net olarak görüldüğü gibi içi boş ve sadece keyfi uygulamalarla devam ettirilmektedir" dedi.

Bu hukuksuzluk ve keyfi uygulamalarla mağdur edilen emekçilere sokağa çıkmak ve yaşamın dışına atılmaya karşı mücadele etmekten başka yol kalmadığını ifade eden Yerdelen 3. derece yakınlarımızın bile bizlere suçlu gözüyle bakmasına sebep olan bu işten atma ve suçlamalar, haksız ve hukuksuzdur. İşsizlik ve açıklık terbiye edilmeye çalışılan emekçiler hakkını ve işini istemekten asla vazgeçmeyecektir, sonuna kadar mücadelesini sürdürecektir" dedi.

Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne yaptığı tüm iyi niyetli girişimlerin sonuçsuz kaldığını, henüz ellerinde hiçbir somut delil yokken kendisini işten atanların derhal bu hukuksuz tutumdan vazgeçip, hakkı olan işini ve ekmeğini geri vermeleri gerektiğini söyleyen Yerdelen, "Mücadelem net bir sonuç alana kadar kararlılıkla devam ettireceğimi buradan deklare ediyorum. Direnişte bulunan ve işi için ekmeği için mücadeleden tüm emekçilere buradan selamlarımı ve saygılarımı yolluyorum. Zafer; keyfi uygulamalara karşı kararlılıkla mücadele eden emekçilerin olacak" diyerek sözlerini tamamladı. Eylem yine sloganlarla sona erdi.

İşsiz Bırakılan Emekçilerden Mücadelede Eylem Birliği...

Kadıköy Belediyesi'nde KPSS ile Zabıta Memurluğuna hak kazanan ve 15 aydır göreve başlatılmayan Boran Atıcı Kadıköy Belediyesi Başkanlık binası önünde işe başlatılma talebiyle oturma eylemini sürdürüyor.

Hafta içi her gün 13.00-17.00 arasında eylemini sürdüren Boran Atıcı'ya pek çok emek dostu da bu saatlerde gelerek destek veriyor. Atıcı ile eyleminin ilk gününden beri dayanışmada bulunanlardan birisi de Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atılan Kenan Güngördü. Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atılmasının ardından belediye önünde işe iade talebini haykıran Güngördü 160'lı günlerine ulaştı. Bu süre içinde eylemde olan emekçilerle dayanışmayı sürdürüyor.

Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'nde işten atılan Sinan Yerdelen de bugün Boran Atıcı ile dayanışmada bulunmak için Kadıköy'deydi. İşlerine başlayabilmek için mücadele eden üç emekçi Kadıköy'de sloganları birlikte haykırdılar. İşlerine geri dönme mücadelesini sürdüren emekçileri de anarak ortak taleplerini dile getirdiler.

Boran Atıcı KPSS sınavına girerek Zabıta Memurluğuna hak kazandığını fakat CHP'li Kadıköy Belediyesi'nde 15 aydır iş hakkının gasp edilerek göreve başlatılmadığını, söyledi. 12 Eylül'ün yıldönümünde olduğuna de-

ğinen Atıcı, 12 Eylül'de solcuların katledildiğini, işkencelerden geçirilip zindanlara atıldığını, bugün buna işsizlik ve açıklık terbiye etme yönetiminin eklendiğini söyledi.

İşçiler işten atma saldırılarına karşı mücadeleyi birleştirmek gerektiğini belirterek mümkün o,lduğunca birbirlerine destek olmaya, bir araya gelmeye ve güç vermeye çalıştıklarını dile getirdi.

Makro Market İşçilerine Saldırı

Yasal tazminatları ödenmeyen Uyum/Makro market işçileri Beylikdüzü 5 M Migros'ta oturma eylemi başlattı.

Söz verildiği halde ödeme yapılmayan işçiler, Migros patronlarının sözünü tutmaması üzerine oturma eylemi yaptılar ve şirket yetkilileriyle görüşmek istediler. Her zaman olduğu gibi işçilerin taleplerine patronları değil, patronların devleti bizzat polisle/askerle cevap verdi.

Oturma eylemi yapan işçilerin karşısına çıkan çevik kuvvet ekipleri "Burası özel mülk" diyerek işçileri gözaltına almakla tehdit etti. İşçiler bir kez daha devletin ve polisin asli görevinin ne olduğunu görmüş oldular.

Tehditler karşısında geri adım atmadı işçiler. Bunun üzerine saldırıya geçen polis, 14 kişiyi darp ederek gözaltına aldı

Gözaltına alınan işçiler ifadelerinin alınmasının ardından Beylikdüzü Polis Merkezi'nden serbest bırakıldılar.

Uyum Marketlerin İstanbul, Tekirdağ'daki tüm mağazaları ile Antalya'da bulunan Makro Market olmak üzere toplam 73 mağaza Migros tarafından satın alınmıştı. Mağazalarda çalışan 1500 işçinin kıdem tazminatının nasıl ve ne zaman ödeneceği konusunda bir açıklama yapılmamıştı.

İşçilerin eylemleri üzerine Migros, Uyum/Makro market işçilerinin kıdem tazminatlarını ödemeyi kabul ettiğini açıklamıştı. Ancak şu ana dek işçilere bir ödeme yapılmadı.

Bu Daha Başlangıç!

Yazının Başlangıcı Sayfa 1'de

Burjuvazi tüm toplumun atomize olmasını ister. İşçileri diğer emekçi kesimlerden, değişik işkollarını birbirinden, aynı işkolundaki işçileri kendi meslektaşlarından, hatta 3. havallimanı inşaatında açıkça görüldüğü gibi aynı işi yapan aynı şantiyenin işçilerini birbirinden ayırmak, yalıtım için her yolu deniyor. Her türlü yöntemi uyguluyor. Tüm bunlara rağmen işçiler harekete geçtiğinde onların taleplerini en geri noktaya, salt ekonomik yahut işyerinin dar sorunlarına hapsedmek istiyor. Oysa işçi sınıfının sorunları bunların çok ötesine geçmekte. Her fırsatta yasaklanan tüm işçi grevleri bunun açık kanıtıdır. Jandarmanın havalimanı işçilerine saldırması, işçilerin tutuklanması bunun kanıtıdır. Cargill işçilerinin gözaltına alınması bunun kanıtıdır. Yeşil Holding işçilerinin bina önünde toplanmalarına bile tahammül edilmemesi bunun açık kanıtıdır. Gün Matbaasının sıradan işçilerin aylarca hapiste tutulması bunun açık kanıtıdır. Nakliyat-İş üyesi işçilerinin eylemlerine saldırılması bunun açık kanıtıdır. İşçi grevlerinin birer "milli güvenlik sorunu" olarak ele alınması bunun açık kanıtıdır.

Artık yeter! Her defasında "aman bunları dile getirmeyelim,

işçiler çekinir, korkar, desteklemez" diyerek işçileri dar sınırlara hapsedme girişimlerine bir son verilmeli. Sermaye sınıfı ve devlet her defasında bizzat eylemlere saldırarak bunu zaten yapıyor. Bu aynı saldırılarla devlet, işçilerin ve toplumun tüm ezilen kesimlerinin sorunlarının ortak bir temele dayandığını göstermiş oluyor. Tüm sorunlarımız bu toplumsal sömürü düzenine, kapitalist düzene dayanıyor. Çözüm de onu yıkmaktan geçiyor. İşçi sınıfı toplumun tüm ezilenlerini kendi peşinden sürükleyebilecek tek güçtür. Bu gerçeği her kritik dönemde öne çıkan işçi eylemleriyle tekrar tekrar gördük, yaşadık. İşçi sınıfının bu gücü var. Toplumsal ilişkinin bizzat kendisi sağlıyor ona bu gücü; küçük derecikler halinde yaygın ama dağıntık işçi eylemlerinin kendiliğinden ve doğal birleşme eğilimi sağlıyor. Üretim ilişkilerindeki konumlanış sağlıyor. İşçi sınıfı hem kendini hem tüm toplumu kurtarmaya yazgılı bir sınıftır. Mevcut şartlar her defasında onu harekete geçmeye, ve her harekete geçmesi de tüm sınırları aşmaya zorluyor onu. Şu anda gördüklerimiz henüz daha başlangıç. Krizin sert dalgaları hele biraz daha dövsün kıyıları. Siz o zaman görürsünüz amansız kavgaları!

Ekonomik Krizlere Dair

İ.CEVAT ÇETİNER

1- Marx, şeyleri yalnızca aldatıcı görünümünü yakalayan günlük deneyimlere dayanarak açıklamaya çalıştığımızda, bilimsel gerçeklere ulaşamayacağımızı, aksine her zaman bilimsel gerçeklerin bizlere ters görüneceğini söyler.

2- Dolayısıyla ekonomik ve toplumsal süreçlerde, günlük görünümüne bakılarak açıklanamaz. Bunu yapanlar, bilimsel gerçekliğin aksi istikametinde bulacaklardır kendilerini.

3- Bilimsel gerçekliğin dışına düşmemenin yolu, gözlenen şeyin ne olduğunu anlatacak bir teoriye sahip olmaktır. İktisadi ve toplumsal gelişmelerin gerçek dinamiklerini ve alttan alta işleyen süreçleri anlamamızı mümkün kılan teori, Marksist teoridir.

4- Marksist teori; kişi, parti, sınıfların politika ve davranışlarını belirleyenlerin son tahlilde iktisadi ve toplumsal koşullar olduğunu ortaya koyar.

5- Politikacılar, ekonomik ve toplumsal süreçlerin iç dinamiklerinin, iç ve dış bağlantılarının toplamının bir sonucu olarak kendini dayatan politikaları yaşama geçirir. Dolayısıyla politikacıların etkisi, bu alan üzerinde ortaya çıkar ve nesnel koşulların belirlediği bu alanla sınırlıdır.

6- Küçük burjuva sosyalist hareket bunu hiçbir zaman anlayamamıştır. Politikacılara, hükümetlere, bunların ideolojik ve siyasal tercihlerine hiç hak etmedikleri bir misyon, belirleyicilik yüklemiştir. Dolayısıyla da politikaları hükümet eleştirisinin, muhalif olmanın, sistem içi bir seçenek olmanın ötesine geçememektedir. Bu küçük burjuva sosyalist hareketin Marksist teoriden uzak oluşunun, yoksunluğunun sonucudur.

7- Türkiye tekelci kapitalizminin krizlerinin irdelelenmesinde de bu Marksist teoriye bağlı kalınmalıdır. Bu sadece krizin doğru anlaşılması açısından değil, devrimci proletaryanın görevlerinin ve izlemesi gereken pratik politikaların tespiti açısından da hayati önemdedir.

8- Kapitalist sistemin krizlerinin temelinde, elbette ki, üretici güçlerin gelişimi karşısında üretim ilişkilerinin bu gelişmeyi engelleyici hale gelmesi, dolayısıyla ikisi arasında oluşan çelişki vardır. Gelişen toplumsal üretici güçlerin, özel kapitalist mülk edinme biçimine, emek sömürüsüne, azami kar yasasına, üretim anarşisine vs. dayanan kapitalist toplum biçiminin içine sığmaz hale gelişti vardır.

9- Bunu görmek, tespit etmek, anlamak topluma çözüm yolunu gösterebilmek için temel önemdedir. Aksi takdirde, bu krizlerden kurtulmak için yeni bir toplumsal sisteme, komünizme geçilmesi gerektiği ve bu hedefe ulaşmak için mücadele edilmesi gerektiği bilincine, sonucuna ulaşamaz.

10- Bundan dolaydır ki, Marx, "bu borçlanmadan kurtulmak için, devletin ya harcamaları kısması yani... Olanaklı olduğu kadar az yönetmesi... Burjuva toplumda olanaklı olduğu kadar az ilişkiye girmesi gerekir. Sınıf egemenliği ve sınıfın varoluş koşulları her bir yandan tehdit edildikçe... bu yol olanaksızdır" der ve ekler, "...ya da, devletin borçlarından kaçınması ve en zengin sınıfların omuzlarına olağanüstü vergiler yükleyerek geçici de olsa, en kısa zamanda bir bütçe dengesine ulaşması gerekir. Ulusal zenginliği borsanın sömürüsünden kurtarıp aşırılık için, düzen partisi, kendi özel servetini vatanın yoluna kurban mı edecekti? O kadar budala değildir." Marx bu iki seçeneğin de imkansızlığını gösterdikten sonra "Bu devlet bütçesi ile devlet borçlanması zorunludur, bu devlet borçlanması ile, devlet borçları ticareti egemenliği, devlet alacaklıları, bankerler, sarraflar, borsa dolandırıcıları egemenliği zorunludur" diyerek küçük burjuvaların hayallerini bir kenara itip kriz karşısında nasıl davranılacağına ortaya koyar. Ve çözüm önerisini sunar: "Şu halde, Fransız devleti tamamıyla alt üst olmadıkça, Fransız devlet bütçesi alt üst olamaz."

11- Kapitalizmin krizine karşı bu bakıştan ve bu hedeften yoksun bir şekilde yürütülecek mücadele, sistem içi kalmaktan, sistemi reforme etme çabasından, burjuvaziyi kurtarma uğraşından ve ham hayallerden öteye gidemez. Tıpkı krizin faturasını patronlara ödeyebileceğini sanan küçük burjuva sol gibi. Küçük burjuva sosyalist hareket sanıyor ki, burjuvaziye kendi özel servetini emekçi sınıfların iyiliği uğruna kurban ettirebilir. Onlar budala değildir!

12- Türkiye ve Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde ise yapısal sorunlar nedeniyle ekonomik ve toplumsal krizler daha derin, daha keskin ve daha sık olarak yaşanır.

13- 1900'lerin başından bu yana gelişme çabasında olan ve sık sık krizlerle boğuşan Türk burjuvazisi, yapısal sorunlarını aşmayı defalarca gündemine almışsa da başaramamıştır. Çünkü burjuvaların, burjuva partilerin, burjuva sınıfların politikalarında son tahlilde, içinde buldukları iktisadi ve toplumsal koşulların belirlediği sınırları aşamaz. Yani beşinci maddede vurgulanmaya çalışılan durum.

14- Örneğin 70'lerin sonlarına doğru belirginleşen ekonomik krizi aşmak için 24 Ocak 1980'de alınan bir dizi ekonomik kararlar yeni bir sermaye birikimi yaratılarak sanayi yapısal değişim hedeflenmiştir ama başarısızdır. Üstelik 12 Eylül askeri darbesinin bu uğurdaki tüm çabasına rağmen. Ve 1984'e gelindiğinde, esas itibariye aynı yapısal sorunlar nedeniyle çok daha büyük bir ekonomik kriz patlak vermiştir. Bu tek örnek değildir, tarihte, öncesinde ve sonrasında benzer durum bir çok kez tekrarlanmıştır. Öncesi bir yana, 1950-1960-1970'lerin sonunda, 1994, 2001, 2008 ve 2018'de. Yani çeşitli politikacıların, partilerin, ideolojilerin etkisi altında uygulanan politikalara rağmen ortalama on yılda bir yaşanan krizler, bu tespitin canlı kanıtı olarak ortada durmaktadır.

15- Bu durumu yaratan, en başta sekizinci maddede belirttiğimiz olgu, yani kapitalizmin kendi iç dinamiğidir. Türkiye'de bu dinamiklerle birleşerek krizin daha derin, keskin ve sık karşımıza çıkmasına neden olan ve aynı zamanda birbirlerini de besleyen olguların bazılarını ise şöyle özetleyebiliriz:

İngiltere, Almanya, Fransa, ABD gibi dünyanın belli başlı ülkelerinin, sanayi devrimini gerçekleştiren tekelleşme sürecini de geride bırakarak emperyalizm aşamasına geldiği bir dönemde, Türk burjuvazisinin daha yeni yeni oluşmaya başlaması, yani kapitalist gelişim sürecine geç girilmiş olması, dolayısıyla;

Yetersiz sermaye birikiminin aşılammaması.

Alt yapı eksikliğinin, teknolojik geriliğin, eskimişliği aşılammaması.

Başta imalat sanayi olmak üzere tüm ekonominin dışa bağımlılığı.

Emperyalist ülkelerdeki krizlerin yükünün bağımlı ülkelerin sırtına binmesi.

1917 Ekim devrimi ile birlikte proleter devrimler çağının başlaması ve her açıdan zayıf olan burjuvazinin egemenliğini korumak için emperyalizme sıkı sıkıya sarılması.

Giderek üretim sürecinin emperyalist ülkelerin ihtiyaçlarına göre biçimlenmesi, iç pazarın da emperyalist merkezlerle eklemellenmesi ve sonuç itibariye ekonominin (kamu maliyesi ve finans olanaklarıyla) emperyalist ülkelerin tam denetimine geçmesi vb.

16- Sonuç itibariyle, 100 yılı aşkın zamandır izlenen kapitalist kalkınma yolu, kesintisiz biçimde kriz, acı, yoksulluk, ölüm, emperyalizme bağımlılık, iç ve dış savaş üretmektedir. Tüm bunlardan tek kurtuluş yolu, kapitalizme son vermek, dünya kapitalist sistemini hakları un ufak eden çarkından kurtulmaktır. Aynı şeyi yapıp farklı sonuç almak nasıl mümkün değilse, kapitalizm içinde kalmaya devam edip farklı sonuçlar elde etmek de mümkün değildir.

17- Öyleyse işçi sınıfının ve emekçilerin ileri kesimlerine, öncelikle bu genel fotoğrafın anlatılması, kavratılması zorunludur. Ki, bu sayede onlar vasıtasıyla işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin geniş kitlesi bu mücadeleye daha hızlı ve kararlı biçimde çekilebilsin.

Tüpraş İşçileri İzmir Batman ve Kırıkkale'de Yeni Vardiya Sistemine Karşı Eylem Yaptı

Tüpraş'ta vardiya sisteminin değiştirilmesine yönelik adımlara tepki olarak 12 Eylül'de İzmir'de başlayan işçi eylemleri Batman ve Kırıkkale rafinerilerine de yayıldı. İki saatlik iş bırakma şeklinde başlayan eylemlerin tam güne çıkarılmasının ardından eylemler sonuç verdi. Petrol İş Sendikası, eylemler sonucunda şartlarda büyük oranda anlaşma sağlanması üzerine eylemlerin sona erdiğini belirtti.

İZMİR - Koç Holding'e ait Tüpraş'ta vardiya sisteminin değiştirilmesine yönelik adımlara tepki olarak 12 Eylül'de İzmir rafinerisinde işçiler iki saatlik iş bırakma eylemi başlattı. İzmir'de rafineri ölümlerine basın açıklamasıyla vardiya sistemindeki değişikliği kabul etmeyeceklerini ve haklarını koruyacaklarını bildirdi.

Haklarına saygı duyulmadığı takdirde, eylemlerini artırarak devam edeceklerini belirten Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi yöneticileri mücadelede kararlı olduklarını ifade ettiler.

Koç Holding, Tüpraş'ta uzun zamandır vardiya sisteminin değiştirilmesini ve daha az sayıdaki personele daha fazla iş yüklemek istiyor.

Bu amacına toplu sözleşme sürecinde erişemeyen Koç Holding, konuyu yeniden gündeme getirdi.

İzmir Rafinerisi Petrol Hareketleri Ünitesi'nde başlatılan uygulama, tüm rafinerilere yayılmak isteniyor. Uygulama uzun yıllar önce ve mücadeleyle kazanılmış hakları ortadan kaldıracığı için işçilerin büyük tepkisine neden oluyor.

Tüpraş işçileri, rafinerilerde sık sık yaşanan iş cinayetlerinin temelinde, Koç Holding'in kar hırsının ve az sayıda personele her geçen gün daha fazla iş yüklenmesi olduğunu belirtiyorlar.

Tüpraş yönetimiyle yapılan görüşmelerden sonuç alamayan İzmir Tüpraş işçileri 12 Eylül günü başladıkları iki saatlik iş bırakma eylemini 13 ve 14 Eylül günü de sürdürdü.

İzmir rafinerisinde yapılan eylemler Batman ve Kırıkkale rafinerilerine de sıçradı. Vardiya sistemindeki değişikliğin bir yerde sınırlı kalmayacağını düşünen işçiler diğer rafinerilerde harekete geçtiler ve 14 Eylül sabahı Batman ve Kırıkkale rafinerilerindeki işçiler de 2 saatlik iş bırakma eylemi başlattı.

Tüpraş İzmir Rafinerisi ölümlerine iş bırakma eylemlerine 15 Eylül günü de devam etti. Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı Ahmet Oktay, şunları söyledi, "İlk gün yapmış olduğumuz açıklamada da söyledik, sonucu ne olursa

olsun almış oldukları bu kararları geri çekene kadar biz mücadelemizi burada devam ettireceğiz. TÜPRAŞ Koçaeli, Kırıkkale ve Batman rafinerisindeki arkadaşlarımız da iki saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirecek. Onlara destekleri için teşekkür ediyoruz." dedi. Petrol-İş Genel Örgütlenme ve Eğitim Sekreteri Mustafa Mesut Tekik, Tüpraş yetkililerinin sendikayı tanımaz tavırlarını eleştirerek bir görüşme talebi alındığını bunun da işçilerin kararlı eylemlerinin sonucunda sağlandığını belirtti.

Esnek çalışma dayatmaları içeren vardiya sistemi değişikliğini kabul etmeyen TÜPRAŞ işçilerinin iş bırakma eylemleri sonuç verdi. Petrol-İş Sendikası Başkanı Ahmet Oktay'ın yaptığı açıklamada, "Anlaşma büyük oranda sağlandı. İşveren talebini geriye çekti. Bizim orada endişelerimiz vardı. Toplu sözleşme öncesinde vardiya sisteminde de-

ğişiklik yapmayı düşünüyorduk. Tam toplu sözleşme öncesinde bu bir 'Karşı hamle midir?' diye düşünüyorduk. Böyle bir şey olmadı. Norm kadro sayısında da anlaşıldı. Zaten bizim talebimiz yedi kişi olmasıydı. Bu konuda da belli bir noktaya gelindi. Bu aşamada eylemlere devam etmeyeceğiz" dedi.

İşçiler bu görüşmeyi onayladıktan sonra Pazartesi günü tekrar bir görüşme olacağı belirtildi.

15 Eylül'de gün boyunca sendika genel merkez yöneticilerinin de katılımıyla süren iş bırakma eylemi esnasında TÜPRAŞ Aliğa Rafineri yönetimi ile sendika yöneticileri arasında gerçekleşen görüşmeler neticesinde işçilerin taleplerini, TÜPRAŞ Genel Merkezinden yerine getirileceğine dair taahhüt aldıkları ve eylemlerini sonlandırdıkları belirtildi.

Devlet Ve Devrim – Kitap Tanıtımı

Yazılı tarihin tümü sınıflı toplumların ve sınıf mücadelelerinin tarihidir. Bir sınıflı toplum olan kapitalist toplumun tarihi de uzlaşmaz iki sınıf olan proletarya ile burjuvazinin sınıf mücadelesinin tarihidir. 20. yüzyılda gerçekleşmiş olan Ekim Devrimi'nin ardından dünyanın bir çok ülkesinde toplumsal devrimler yaşanmış ve sosyalizm bir sistem haline almıştır.

Birinci Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşının yarattığı ekonomik ve sosyal alandaki yıkıntılar altında ezilen Rus işçi-köylüsü Bolşevik Parti bayrağı etrafında kenetlenir. 7 Kasım 1917'de Ekim Devrimi gerçekleşir. Bolşevikler, her ülkenin komünistlerinin yapması gerekeni yaparak uygun koşullardan yararlanır ve kendi burjuvalarını devirerek proletaryayı iktidara taşırlar.

Lenin'in "Devlet ve Devrim" adlı eseri 1917 Aralık'ında yayınlanır. Lenin, bu eserinde marksizmin devlet ve devrime yaklaşımını ortaya koyar. Lenin, Paris Komünü'nün dersleri üzerinde durarak proletarya diktatörlüğünün burjuva devlet karşısındaki üstünlüğünü tüm yönleriyle ortaya koyar.

Devrimin güncel pratik politika sorunu haline geldiği günümüzde Lenin'in bu eserini tekrar tekrar okumak büyük önem kazanmıştır.

Devlet Nedir? Nasıl Ortaya Çıkmıştır?

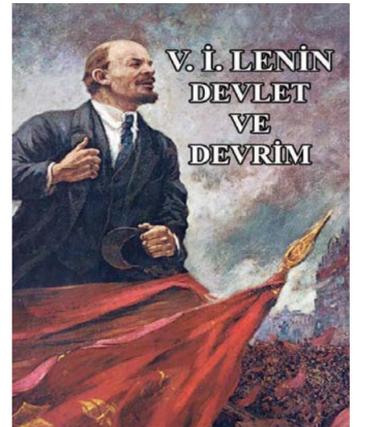
"...Devlet topluma dışarıdan dayatılmış bir güç değildir. Devlet daha çok belli bir gelişme aşamasındaki toplumun kendi kendisiyle çözülmez bir çelişkiye girdiğinin, önlemekte yetersiz kaldığı uzlaşmaz karşıtlıklara bölündüğünün itirafıdır. Fakat bu karşıtlıkların yani karşıt ekonomik çıkarlara sahip sınıfların kendilerini ve toplumu kısır bir mücadele içinde eritip bitirmemeleri için görünüşte toplumun üstünde duran, çatışmaya gerek vermesi "düzen" sınırları içinde tutması gereken bir güç gerekli hale gelmiştir. İşte toplumdan doğan, fakat kendisini onun üstüne çıkararak ve ona git gide yabancılaşan bir güç devlettir." (Ailenin Devletin Özel Mülkiyetin Temeli, Engels)

Tarihin ilk Proleter Devleti olan Paris Komünü 71 gün sürer. Proletaryanın hazır devlet mekanizmasını ele geçirip kendi lehine kullanamayacağı Komünün deneyiminden çıkarılan derslerin başında gelir. Tam aksine diyor Marx, "Devlet mekanizması paramparça edilmelidir." Düzenli ordu yerine silahlı işçilerden oluşan milisler getirilmelidir. Bürokratism paramparça edilmeli, yerine çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu oylarla seçilen ve görevini yerine getirmemesi durumunda geri çağrılabilir olan görevliler getirilmelidir. Bu görevlilerin ücretleri işçi ücretlerini geçmeyecektir.

"Proletaryanın devleti halkın çoğunluğunu yönetime katarak halkı sömürönlere karşı baskı uygulayacaktır. Kapitalist toplumda bu baskı mekanizmaları çok ve çeşitliyken proleter devlette tek bir araç vardır. Silahlı kitlelerin örgütü olan Asker Sovyeti" ve ekler "devrim alabilirdiğine en otoriter seydirdi, nüfusun bir kesiminin iradesini tüfek ve toplarla dayattığı eylemdir. Paris Komünü silahlı halk otoritesine dayanmasaydı bir günden fazla ayakta kalamazdı. Tersine bu otoriteyi çok az kullandığı için eleştirmiyor muyuz?"

Burjuvazinin ezildiği, özel baskı ve zor aracına gereksinim ortadan kalktığı ölçüde devletin sönmeye gideceğine vurgu yapar.

Burjuvazinin devlet mekanizmasına karşı tutumlarıyla üç akım kendisini gösterir. Bunlardan biri Anarşizm'dir. Anarşizm, her türlü devlete karşı çıkarak gerçekte, zafer kazanmış proletaryayı burjuva sınıf karşısında silahsız bırakır.

Diğer akım oportünizm'dir. Oportünizm işçi sınıfının ayrıcalıklı kesimleri arasında gelişen ve burjuvazi ile uzlaşma çabasında olan küçük burjuva akımdır. Burjuvaziyle uzlaşma isteği, onları burjuva devleti korumaya götürür. En ileri ufku burjuva demokrasisidir. Onlar devrimin burjuva devleti parçalayıp dağıtması yerine burjuva devletin "ele geçirilmesi" düşüncesini savunurlar.

Sosyalizmin sloganı "çalışmayan yiyemez"dir. Bu toplum artık asalakları beslemez. Bununla birlikte toplumun her üyesinin yaşamı toplumun güvencesi altındadır.

Lenin, Devlet ve Devrim adlı eserinde komünizmin alt evresiyse üst evresi arasındaki farkı; alt evreden üst evreye geçişin maddi koşullarını inceler ve büyük bir açıklıkla ortaya koyar.

Marksizm, sınıfların varlığının tesadüfi dönemlere değil, tarihsel gelişmenin bir sonucu ve aşaması olduğunu; sınıflar mücadelesinin de zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne varacağını ortaya koyar. Bu diktatörlüğün, tüm sınıfları ortadan kaldırarak, sınıfsız topluma geçiş aşaması olduğunu belirterek toplumsal değişimin yasalarını açıklar. Lenin, oportünizmin unutturmaya çalıştığı marksizmin bu en önemli yönlerinden birini tekrar ele alır, inceler ve parlak biçimde proletaryanın önüne koyar.

Lenin, bu eserinde muzaffer proletaryanın devrimin hemen ertesinde neden bir diktatörlüğe ihtiyacı olduğunu; bir diktatörlüğün nasıl bir devlet biçimi olduğunu; burjuva demokrasisinin de gerçekte bir sınıfın, burjuva sınıfın bir diktatörlüğü olduğunu Marx'a dayanarak gösterir.

Ancak Lenin burada durmaz ve bir devlet biçimi olarak proletarya diktatörlüğünün nasıl sönmeyeceğini, bunun maddi koşullarının neler olduğunu, böylece proletaryanın kendi kendini de ortadan kaldıracığını bilimsel biçimde kanıtlar.

Lenin, hiçbir hayale düşmeden geleceğe uzanan sınıfsız bir topluma ulaşacak olan işçi sınıfının devrimci sınıf mücadelesinde devrimin en temel sorunlarından olan devlet sorununu tüm açıklığı ile ortaya koyarak, güncel devrimlerin yolunu Marksizmin ışığıyla aydınlatıyor.

“Bütün Türkiye’deki, hatta bütün dünyadaki işçiler için burdayız.” BBS Metal İşçileri “İnsanca Çalışmak ve Yaşamak İçin Mücadele Ediyoruz”

Gebze’de bulunan BBS Metal fabrikasında Birleşik Metal-İş’e üye oldukları için 11 işçi işten çıkarıldı. İşten çıkarılmalarına tepki gösteren işçiler fabrika önünde eyleme başladılar.

Sendikal faaliyetlerinden dolayı çeşitli gerekçelerle işten atılan BBS işçilerini 14 Eylül’de eylemlerinin üçüncü gününde Mücadele Birliği olarak ziyaret ederek onlarla işten atılma ve eylem süreci üzerine konuştuk.

Mücadele Birliği: Bize BBS Metal’de eyleme başlamanıza neden olan süreci aktarır mısınız?

BMİS Gebze Şb. Örg. Uzmanı Nihat Akyol: Yaklaşık biz burada 3 ay önce örgütlenme çalışmalarına başladık. Bakanlığın istediği yasal çoğunluğu sağladıktan sonra çoğunluk tespiti geldi. Çoğunluk tespiti geledi 2 aya yakın oluyor. İşveren çoğunluk tespitine itiraz etti. O süreçten sonra sözleşmeli diye sendikalı arkadaşları çıkardılar. Farklı gerekçelerle bizlerle görüşeceğini, sendikayı tanıyacaklarını söyledikleri için o süreçte biz eylem yapmadık. Ama bundan 3 gün önce 2 arkadaşımızı hiçbir gerekçe sunmadan ve işlerini en iyi yapan arkadaşlarımızı, ustabaşı görevi olan, işlerinde profesyonel olan bu arkadaşlarımızı tahrir ederek ve verimsiz olduklarını iddia ederek, bir takım bahanelerle iş haklarını feshettiler. Ama biz biliyoruz ki, Türkiye şartlarında işverenler ke-sinlikle örgütlü, sendikal işçi istemiyorlar. Yani bu arkadaşlarımızın çıkarılış sebebi de sendikal faaliyetleri. İşveren bu faaliyetleri yürütmek için içeride hiç alakası olmayan, askeri-yeden emekli olmuş bir kişiyi görevlendirerek, arkadaşlar hakkında tutanak tutmuş. Ve 2 tane de vardiyalı amiri görevlendirmişler. Ve yaptıkları işle hiç alakası olmayan insanları görevlendirerek, mobing uygulayarak insanları sendikadan soğutma ve istifa etme yoluna zorlayarak bu işçiyi yaşadılar. Ama biz arkadaşlarımızla 3 gündür kapı önündeki direnişimizi sürdürüyoruz. Bundan sonra da arkadaşlarımız işlerine dönünceye kadar kapı önündeki eylem devam edecek.

Mücadele Birliği: İşten atılan arkadaşlar ne kadar za-

mandır BBS Metal’de çalışıyor?

Nihat Akyol: Performansı düşük dedikleri arkadaşlarımız 10 ila 13 yıl arasında çalışmış olan arkadaşlarımız. Bu fabrikayı yoktan vareden arkadaşlar. Uzun süre emeklerini verener. Düşük ücretleriyle bayram demeden, seyran demeden, cumartesi-pazar demeden, fabrikada büyük emeklerini sarfeden arkadaşlarımız. Ama iş anayasal ve yasal haklarını kullanmaya geldiğinde yani sendika üyesi olduklarında, işveren tarafından artık bir işe yaramadıkları söylenerek kapı önüne koyuldular.

Mücadele Birliği: BBS Metal’de ne kadar süredir çalışıyorsunuz? Hangi gerekçeyle işten çıkarıldınız?

Şeref Altanoğulları: Ben 11 senedir burdayım. Sendika gelmeden önce patronlarla abikardeş gibiydik. Aile gibiydik yani. Bu 11 senenin içinde tabii işler bayağı bir yoğun oluyordu. Yazın mesela hiç izine çıkamıyorduk. Zorunlu olarak kış aylarında izine çıkarıyorlardı. Biz de her sene yılbaşlarında olsun, yılbaşlarından önce olsun, patronlarla birebir görüşmeye gidiyorduk. Maaşlarımızın daha iyi olmasını ve sosyal haklarımızı istiyorduk. Onlar da bize kapıyı gösteriyordu. Baktık olmadı artık bizde sendikaya başvurduk. Olay da bu yani. Şu anda her şey psikolojik, sistem içi baskı üzerindedir.

Mücadele Birliği: Çalışma koşullarınızı anlatır mısınız?

Şeref Altanoğulları: Sabah girişi sekiz. Üç vardiyalı. Bölüm bölüm değişiyor. Bazen bazı bölümler sekiz dört, bazı bölümler 3 vardiyalı. Bazı bölümler de 2 vardiyalı. Girişimiz belli ama çıkışımız belli olmuyordu. Mesailer uzun oluyor. Bazen 16 saat

oluyordu. Mesela bazı arkadaşlar hafta sonu pazar günü 4’de girer sabah 8’de çıkardı. Cumartesi günü 4’de gelen pazar sabah çıkıyordu. Zorunlu bırakıyorlardı.

Mücadele Birliği: BBS Metal ne üzerine üretim yapıyor?

Şeref Altanoğulları: BBS Metal’de elektrik panoları üretiyoruz. Genellikle de yurtdışına gönderilmek üzere üretiliyor. Fransa, Macaristan, Bulgaristan’a gönderiliyor. Yurt dışına üretim yapıldığı halde, çok iyi karlar elde ettikleri halde bize vermiyorlar haklarımızı.

Şu an bir ay oldu. Başımıza bir emekli assubay getirdiler. Bizi yıldırma çalıştı. Bizde çıkarıldık ama hangi sebepten dolayı çıkarıldık onu bile bilmiyoruz. Hiçbir gerekçe gösterilmedi. Sabahleyin geldik kapıdan içeriye bile almadık. 3 gündür buradayız. Haklarımızı arıyoruz, sendikalı olarak çalışmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Bize sendikal olma nedeninizi ve yaşanan süreci aktarır mısınız?

Yakup Tarakçı: BBS Metal’de abkant operatörüyüm ve 8 yıldır bu işyerinde çalışıyorum. Daha önce, sendikalaşmadan önce bize yapılan baskılardan, patronun işverenin her zaman uyguladığı psikolojik baskılardan ve sosyal haklarımızı alamadığımızdan ve çalışma şartlarımızın ağır olduğundan böyle bir sendikalaşma süreci başlattık. Çok da iyi bir şekilde arkadaşlarla iyi bir örgütlenme süreci yaşadık. Tespit kağıdı geldikten sonra fabrikamıza, patronların bize karşı tutumu tamamen değişti. Bizimle konuşmak yerine başka yollara başvurdu. Biz haklı duruşumuzda direttiğimiz için de keyfe keder,

bizi çıkardı.

Mücadele Birliği: Size hangi gerekçeyle çıkarıldığınız söylendi?

Yakup Tarakçı: Bizlere söylenen çeşitli gerekçeler var, ama kağıtta gösterilen gerekçe ile bize söylenenler farklı, resmi kurumlara gösterdiği çıkışlar farklı farklı.

Mücadele Birliği: Nasıl farklılıklar var?

Yakup Tarakçı: Mesela kağıtta performans düşüklüğü olarak gösteriyor ama, kuruma gittiği zaman ahlak dışı davranış sergilemek denilmiş. Patron kendine göre bütün herkesi mağdur etmek için elinden geleni yapıyor. Biz de buradaki haklı mücadelemize, haklı tutumumuza devam ediyoruz. İçerideki arkadaşlara da desteğimiz tam. Ama şimdi Türkiye Cumhuriyeti’nde yasal ve anayasal hakkını kullanmak sanki suç haline gelmiş gibi muamele görüyoruz. O yüzden biz, bütün Türkiye’deki, hatta bütün dünyadaki işçiler için burdayız.

Mücadele Birliği: BBS Metal’de kaç işçi çalışıyor?

Yakup Tarakçı: Fabrikada resmi çalışan sayısı 120. Tabii bunlar değişti, bizim zamanımızda 128’di. 95 tane üretim çalışanı vardı. Biz ona göre örgütlenmemizi yaptık. Başarılı da olduk. Biz sonuçta yetkiyi de aldık. Oraya girilecek yani sonuçta. Yasal ve anayasal hakkımız bu bizim. Ama Türkiye ve dünyada işçiler hep yüzüstü ve yalnız bırakıldığı için biz de bu toplumsal olayı gerçekleştirebiliyoruz. Ve bütün herkesin de bu toplumsal olaya katılmasını bekliyoruz.

Mücadele Birliği: Az önce Flormar işçilerinin yanındaydık. BBS Metal İşçisi arkadaşlarımızı destek selamlarımızı iletin dediler.

Yakup Tarakçı-Şeref Altanoğulları: Flormar işçilerini selamlıyoruz biz de. Burada henüz bir mücadele başlattık, fiilen yardımcı olamıyoruz. Gönlümüz onlarla. Ama en yakın zamanda yanlarına gideceğiz.

Mücadele Birliği: Mücadelenizde başarılı diliyorsunuz.

Yakup Tarakçı-Şeref Altanoğulları: Başarmak için uğraşacağız, desteğiniz için teşekkür ederiz.

Sallarsan Yıkılır

UMUT ÇAKIR

Kibirli adamın cehaleti paçalarından akıyordu, tıpkı “sizin dolarmız varsa...” diyen kayınpederi gibi; Deutschebank çağrıcı oldu, altı bin fon yöneticisine teklif konferans verdi. Ne kadar sürdü? Sadece 45 dakika. Kimse soru sormamış, alacakları cevabın küresel bir kahkaha tufanı yaratmasından çekinmiş olmalı. Bir başkası olsa, bu kadar fazla fon yöneticisinin kendi ülkesiyle bu denli yakından ilgilenmesinden ürkerdi. Anlaşılan dünyanın köpek balıkları, durdurulamayan kanamanın baş döndürücü kokusunu almışlar.

Gündemdeki soru, başlayan krizin dinci-faşizmin sonunu getirip getiremeyeceği. Şurası kesin: Eğer devrimci yığınlar, krizin sıkıştırmasıyla dinci-faşizmin “biz artık yönetemiyoruz, kim yapacaksa o gelsin” demesini beklerse, dinci faşizm bunun gibi on krizi daha atlattır. Dinci-faşizme özgü bir beceriden dolayı değil, tüm köhnemiş sermaye düzeni için kural değişmez: Sallamazsan yıkılmazlar! Eğer, DİSK’in başını çektiği “faturayı ödemeyeceğiz” korosunun tiridi çıkmış politik iradesizliği yığınların devrimci kabarcığını köreltirse, kriz bir kez daha teğet geçebilir.

Öte yandan, dinci-faşizm ağır bir ekonomik enkazdan, ne yapsa kaçamıyor. Dört duvarla çevrili etrafı: Enflasyon, faiz ve döviz kuru, borçlar ve cari açık. Enflasyonu düşürebilmek adına döviz kuruna baskı uygulanıyor, bu kez faizler alıp başını gidiyor. Faizlere müdahale etse, cari açığın kapanması mümkün olmuyor. Bu kez açığı kapatmak adına acil borç para avına çıkılıyor ve borçlanma sürdürülemez seviyeye yükseliyor, herkes daha havadayken dövizleri kapışıyor. Dünya literatüründe buna “ölümcül sarmal” adı veriliyor.

Emekçi yığınlar, dinamikleri, yıkıcı şiddeti iyice açığa çıkan krizin, onların yaşamlarına nasıl ciddi bir tehdit oluşturduğuna pekala biliyorlar. “Çok kriz gördük yine dayanırız” diyenler varsa eğer, fena halde yanılırlar. Paçasından cehalet akan damadın telekonferansta dikkat çeken asıl cümlesi şuydu: Esnek emek piyasasına odaklanacağız. Devrimin toma tezgahından geçmiş işçiler, bu sözün anlamını hemen fark ederler, dünyadaki örneklerinden haberleri var: Sendikal hakları fiilen kullanılmaz hale getiren bu esnek-emek politikaları, Yunanistan proletaryasının nefesini kesti. Ama burada, daha ötelere geçeceğinden kuşku duyulmamalı: Bugün, (25 Ağustos) bir karamayemle işsizlik fonuna el konuldu, yakın gelecekte sırada SGK var; yani özel fonların insafına bırakılan emekçi maaşları, tedavi yerine hacamat, ilaç yerine muska!.. Listeyi uzatabiliriz: Doğalgazsız kış aylarında tezek, işsizlik cehennemi, bir sırtlan gibi pusuya yatmış bekleyen türlü çeşit cemaatlerin yardım çadrları önünde uzayan kuyruklar... Bütün bu sefalet manzaralarının dinci faşizme oy kaybettireceğini ve ilk seçimde alaşağı olacağını hala düşünenler varsa, onlara diyecek lafımız kalmadı.

Reformistler için kötü haber şu: Bu topraklarda böyle bir manzara karşısında sessiz kalacak proletarya yoktur. Diğer emekçi katmanlar, kadınlar, gençler, umutsuzluk yaygaralarına kanıp, bir kenara sinererek fırtınanın geçmesini beklemezler. Çünkü fırtına, sinip beklemeyi imkansız kılacak boyutlarda. Nihayet, emekçi sınıfların ezici çoğunluğunu aynı duvar önünde aynı hizaya sokan koşullar olgunlaştı. Bütün mesele, yaşamsal tehdidi görüp çılgınca bir karşı saldırıya geçecek bu kalabalıklara, nihai hesaplaşmayı sonuna kadar götürecektir hedefler, şiarlar, mücadele yol ve yöntemleri sunup sunamamakta düğümleniyor.

DİSK’in açıkladığı ve bütün “faturacı” koronun hemfikir olduğu çağrı, bu açıdan, bırakın nihai hesaplaşmayı, tekelci sermayeye uzatılan yardım eli anlamı taşıyor. Dahası, mevcut hükümeti-sarayı istifaya davet etmeyi dahi düşünmeyen bu çağrı, aynı zamanda, dinci-faşizmi yuvarlandığı uçurumdan çıkarma davetidir. Çağrı, damat bakanın cahilliğiyle yarıyor adeta. Sermaye düzeni altında tüm ciddi krizler; if-lasların önünü açarak, yani işsizlikle ve mutlak sömürü oranını dramatik ölçüde yükselterek, yani ücretleri kuşa çevirerek aşılmıştır. Sanki DİSK yöneticilerinin bundan haberi yok; “Toplu işten çıkarma olmasın, alım gücü korunsun” vaazı veriyor. Burjuva sınıfla işbirliğine soyunan her sendika yöneticisinin bildik peşrevidir bunlar. İşçilere deniyor ki, siz bu talepleri en başa koyup sokaklara inin, bu arada biz patronlarla, kaç kişinin işten çıkarılacağı, ücretlerden ne kadar kırılacağı pazarlığına oturalım. Her sahnesini iyi bildiğimiz bu tiyatrodan, patronlara düşen görev, kapitalist kriz fırtınası altında kıyamet çılgınlıkları atarken, DİSK’e düşen görev ise, “kıyametten ancak bu kadar kurtarabildik” diye işçi sınıfını köleliğe razı etmek.

Hasımın zayıflığından yararlanıp onu bir tekmeyle cehennemin dibine yollamak yerine, düştüğü yerden hasımını kaldırmının en sırtan örneği, DİSK’in çağrısındaki “kaynakları betona gömmeyin, hukuk devleti ilkesine uyun” maddeleridir. İşçiler adına konuşan DİSK diyor ki, sermayenizi lütfen daha akılcı kullanın, inşaatlar falan boş işler. Katma değeri, yani artı-değer sömürüsü yüksek alanlarda çalıştırın bizi, biz işçiler de sizi bu krizden çıkaralım. Nasıl olsa aynı gemideyiz değil mi? Şu “hukuk devleti” vurgusu ise, olsa olsa DİSK’i, TUSİAD ve hatta TOBB ile aynı masaya oturtmak için konmuş olmalı.

Başka tür devrimci lafazanlıkla ne kadar süslenmiş olursa olsun, “Faturayı ödemeyeceğiz!” şiarının esas içeriği bundan ibarettir. Burjuva egemenliğinin krizin yükselttiği olanaklardan, emekçilerde estirdiği öfke ve hoşnutsuzluk fırtınasından yararlanarak devirmek değil; ama bu olanak ve öfkeyi kapitalist koşullarda imkansız pazarlıklar peşinde köreltip söndürmek... Özetle; sermayeyi, kıyısında sallandığı uçurumdan çekip uzaklaştırmak!

Devrimci proletarya, uzun iç savaşın eğittiği emekçi kitleler, öfke dolu ruh hallerine karşılık vermeyen bu zavallı çağrılara kulak asmayacak. Her zaman olduğu gibi, proletaryanın devrimci öncüsü, dinci-faşizmin şu anki krizin mi yoksa bir dizi başka krizin mi enkazı altında kalacağı sorusundan bağımsız olarak, yalnızca devrimci olan görevi yüklenecektir. Emekçi sınıfların karşısına, yeni bir yaşam vaat ededen, bütün iktidar emeğin olacak şiarıyla çıkacaktır.

Amasra’da Madenciler İşten Çıkarıldı

TTK’ya ait Amasra B sahasını 2005 yılında rödovans yoluyla kiralarak 13 yıldır faaliyetlerini sürdüren Hattat Enerji AŞ 209 işçiyi daha işten çıkardı.

Amasra’da faaliyet gösteren Hattat Enerji ve Maden Ticaret A.Ş., Hattat Holding(HEMA)209 işçiyi işten çıkarttı. 183’ü yer altında, 26’sı yer üstünde çalışan olmak üzere toplam 209 işçiyi iş çıkış bildirimlerinin yapıldığı öğrenildi.

Hattat Holding tarafından geçtiğimiz aylarda 185 işçi 6 aylık ücretsiz izne çıkartılmıştı.

Amasra’da termik santral kurmayı planlayan şirketin Tarlaağazı, Kazınarı ve Amasra kuyularında çalışan 183’ü madenci 26’sı yer üstünde çalışan işçilerin iş akdine son verildi.

Genel Maden İşçileri Sendikası Amasra Şube Başkanı Ertan Kaya, işten çıkartılan işçilerin çoğunun sendikal olduğunu, işçilerin çalışması için şirkette yapılan görüşmelerde bir sonuca varılmadığını belirtti.

Aynı firma daha önce de defalarca işçi çıkarma yoluna gitti. Temmuz ve Ağustos aylarında çok sayıda işçi işten atıldı. Firma bankalardan kredi sağlayamadığını belirterek işçi çıkarımına mali zorlukları gerekçe gösteriyor. Cumhurbaşkanı Erdoğan “kriz yok, manipülasyon var” diyedursun, iflas eden ve kapanan işletmeler nedeniyle çok sayıda işçi işsiz kalırken, pek çok işletmede de kapitalistler “krizi fırsata çevirme” perspektifi ile işçi çıkarma, maaş düşürme, az sayıda elemanla yoğun üretim yapma yollarına gidiyor.

Hattat Enerji ve Maden Ticaret A.Ş., Hattat Holdinge bağlı 2014 yılında Soner Mühendislikten 110 işçi, 2016 yılında Denfa’dan 65 işçi, 2017 ve 2018 yılları arasında 40 işçi Hema’dan, 116 işçi Ersamak’tan, 65 işçi Denfa’dan bugün itibarıyla Hattat Enerji(HEMA)’dan 209 işçi olmak üzere Hattat Holding’in Amasra kömür ocaklarından çıkartarak iş akdine son verilen işçi sayısının 605’e ulaştığı belirtildi.

Dünyaya Başkaldırıyoruz

Sapkınlığına daha fazla dayanamadı öldürdü!

SAVCI "MEŞRU MÜDAFAA" DEDİ!

Kendisine sistematik işkence yapan ve en son öldürme teşebbüsünde bulunan eski kocası Kazım Aydemir'i öldüren Namme Öztürk tahliye edilmeyi bekliyor. Namme Öztürk'ün, yaşadıklarının anlattığı mektubundan birkaç alıntı:

"Evliliğimin ilk yıllarından itibaren fiziksel, cinsel, psikolojik şiddete maruz kaldım... "Hamileliğimin ilk aylarından doğum anına kadar şiddetin her türlüşünü gördüm. Bu sebepten

her annenin doğumu bir mucizedir ama benim mucizem çok daha büyük. O kadar dayağa rağmen inatla dünyaya gelmek, annesine yoldaş olmak istedi bebeğim. Öğretilmişti alıştırmıştı 'erkek aldatır' fikri saçmalığı. Maalesef bunu kabullenmiştim de... "yüreğimin acısını da hiçbir şey geçirmeyecek."

13 Eylül'de hakim karşısına çıkan Namme Öztürk'ün tutukluluğunun devamına karar verilerek dava 12 Ekim'e ertelendi.

Aydın Efeler ilçesi Kızılca köyde yapılmak istenen jeotermal santrale karşı köylülerin başlattığı eyleme, jeotermale karşı kendi köylerinde de mücadele veren çoğunluğu kadınlardan oluşan Başköylüler de, "birleşe birleşe kazanacağız" sloganlarıyla köy meydanına geldiler. Yapılan basın açıklamasından birkaç alıntı: "Hiç kimsenin top raklarımızı zehirlemesine izin vermeyeceğiz. Yetkililer sesimizi duyana kadar, bu jeotermal köyümüzden atılana kadar burada mücadelemize devam edeceğiz, köyümüzde jeotermal santral istemiyoruz"

"Korkmayalım, ilk adımda kadınların olması lazım. Hep beraber kadınlarla çocuklarla bu mücadeleyi sürdürmeliyiz."

Pembe Hayat Derneği'nin iletişime geçtiği Esat'ta oturan bir trans kadın, bekçilerinin adreslerini bildiğini, bilerek binalarının önünde beklediğini ve bakkala bile gidemediklerini söyledi. Trans kadın bir arkadaşının yaşadıklarını ise şöyle aktardı:

Geçtiğimiz akşam bir trans arkadaşımı taksidin indirildi. Artık bakkala bile gönderilmiyoruz. Olaylar Esat semtinin tamamında yaşanıyor ve bekçiler vali tarafından bizler için görevlendirildiklerini, buralarda gezemeyeceğimizi söylüyor. Dün akşam eşofmanlarımla köpeğimi tuvalete çıkardığımda bile durduruldum ve bir an önce eve gitmezsem cezai işlem uygulanacağı söylendi. Hepimiz Esat'ta oturuyoruz, bizi dışarı bile çıkarmıyorlar.

Komiser, kadın avukatı dövüp silah doğrulttu!

Bayrampaşa İlçe Emniyet Müdürlüğü Araştırma Büro Amirliği'ne gelen bir kadın avukat, gözaltına alınan bir şüphelinin ifadesine katılmak istedi. Avukat ifadeye katılmadan amirin şiddetiyle karşılaştı. Sigara içmek için avluya çıkan avukat, bir banka oturdu. Bu sırada çaprazındaki bankta oturan polis merkezinden sorumlu komiserle, karşılıklı sohbet etmeye başladılar. Ardından da avukatın iddiasına göre bir anda konu karakolda dayaya geldi. Avukata, "Burada çok avukat dövdük, sizi de dövelim mi" diyen komiser, sonrasında da emrindeki polislerden sopa getirmelerini istedi.

Birkaç dakika sonra bir polis tarafından iki sopa getirildi. Kanal D'deki görüntülere göre, komiser ikisini alarak kontrol etti. Daha sonra sopolanın birini polise geri veren komiser, diğeri ile de polis merkezinin içinde kadın avukatın eline vurmaya başladı. Bununla da yetinmeyen ko-

miser, bu kez de polislere içeriden silah getirmelerini söyledi. Hemen getirilen tabancayı alan komiser, silahın namlusunu kontrol etti. Hazneye mermiyi veren komiser, ateş etti. O anlarda kamera görüntüsüne yansıyan bir polisin, silahın sesinden kulaklarını tıkadığı görüldü.

Kadro uygulaması yüzünden işsiz kalan Ege Üniversitesi işçileri, işsiz kalmanın yarattığı yıkımın yanı sıra enflasyon artışları ve zarar yüzünden zor günler yaşıyor. İşsiz kalan kadın işçilerin söylediklerinden birkaç alıntı:

"5 buçuk aydır işsiz bizi hem eve hem de açlığa mahkum ettiler." Defter, kitap her şeye zam gelmiş... Örneğin, defterin birini aldıysak ikisini alamıyoruz. Eğitimde tasarruf yapıyorlar o bile bizi vuruyor. "Biz zaten işsiz kaldık, diğer işsizler gibi dibin dibini görmüşüz, krizden çıkamadık ki girelim. Filler savaşıyor olan bize oluyor"

Birleşik Metal-İş Kadın Komisyonu üyesi kadın işçiler, sendikalaştıkları için işten atılan ve 121 gündür eylemde olan Flormar işçilerini ziyaret etti.

Biz kadınlar mücadele ettikçe özgürleşiriz, güçleniriz ve çoğalırız. Onun için bizler erkek egemen sisteme rağmen direniş alanlarında yerimizi almasını bildik. Dün bizlerdik bugün sizler, yarın başka kadınlar alanlarda, direniş meydanlarında, fabrikalarda, sendikalarda yerini alacak."

Basra Eylemlerle Sarsılıyor

Irak'ın Basra kentinde halk, sabah saatlerinden itibaren yine alanlardaydı. Yüzlerce kişi Basra'nın kuzeyinde bulunan petrol kuyuları önünde toplanarak elektrik, su gibi hizmetlerin yapılmamasını protesto etti; binlerce işsize iş bulunmasını istedi.

Basra'da Temmuz ayında başlayan protesto eylemlerinde şimdiye kadar 30'dan fazla kişi hayatını kaybetmişti. Eylemler, Eylül ayında ayaklanma düzeyine çıktı.

7 Eylül günü İran Konsolosluk binasının yakılmasının ardından gözaltına alınanlardan 30 kişi de dün tutuklandı.

Sovyet Genç Kadınları Hakkında Roza Şanina

3 Nisan 1924'te doğan, 2. Dünya Savaşında Sovyet Ordusunda görev almış tarihin ünlü keskin nişancılarından biri olarak da anılan Roza Şanina, askerlik için ilk başvurusunu yaptığı sırada 17 yaşındaydı. İsteği geri çevrilse de kendi kendine atış alıştırmasını sürdürdü.

İki yıl sonra beklediği onay geldi. Kadınların erkeklere göre soğuğa ve ruhsal gerilimlere daha dayanıklı olduğuna inanan Sovyetler Birliği, 1942 yılında kadınlar için askerlik çağrısı yaptı. 1943 yılında Merkez Kadın Keskin Nişancı Akademisi'ne alınan Roza, okulun en iyilerinden biriydi. Ancak, cepheye gitmek için üstlerini ikna edemedi. Ne var ki gizli den gizliye sokulduğu

cephede başarısını kanıtlandıktan sonra yasal izni alabildi.

2 Eylül 1944'te katıldığı orduda, yıldızı parladı. Roza, keskin nişanlık konusunda o denli yetenekliydi ki, en küçük bir devinim durumunda bile düşmanı, o dönemin silahlarıyla vurabiliyordu. Roza Şanina, 59 düşman askerini öldürmüştü. Yaşam öyküsü ve üstün başarısıyla anılmaya değer bir ad olarak 2. Dünya Savaşı kayıtlarına geçti.

Kendisi Doğu Prusya saldırısında bir topçu bataryasının yaralı askerlerini korurken öldürüldüğünde, 21 yaşındaydı. Roza, henüz 19 yaşındayken Kızıl Ordu'da Zafer Madalyası alan ilk Sovyet Kadın Keskin Ni-

şancı'dır... 59 ölü düşman yanı sıra geriye üç kalın günlük bıraktı. Ayrıca anı-

sına, kendi adını taşıyan atış yarışmaları düzenlendi.

Bir Öğrencinin Gözünden İşçi Eylemleri

“Biz OHAL’i, işçiler greve çıkmasını diye getirdik.” Bu sözler dinci-faşizmin Türkiye’deki sözcüsü, sermayenin yasal temsilcilerinden, devletin başındaki adam tarafından söylendi. Her yerde emekçilere karşı düşmanlığı sakınmadan, çekinmeden dile getirenler, bu kez de gelişen işçi eylemlerini acımadan ezeceklerinin yeminini ettiler. Bu yeminin ardından işçilerden, emekçilerden tek bir ses, karşı bir yemin yükseldi; sokak ve mücadele! Emekçilerin bu karşı yeminine karşı, dinci-faşist iktidar zor aygıtlarını kullanmaktan bir an bile çekinmedi.

Bugün geldiğimiz noktada, içinden geçtiğimiz sürecin bir tahlilini yapmak adına bu yazıyı kaleme alıyorum. Yüksel’deki KHK ile atılan hocalarımızın eylemi, Flormar ve son olarak 3. Havalimanı inşaatında çalışan işçilerin iş bırakması. Daha nice örnek verilebilir, hatta bu örnekler 4-5 satırı çok rahat kaplar. KHK’lıların eylemleri, fabrikalarda iş bırakmalar, daha ufak çaplı eylemler... Fakat gösterdiğim ilk üç örnek, bana göre, OHAL’in öncesinde ve sonrasında gelişen üç büyük işçi eylemleridir. Belki de Yüksel’de Ankara’nın göbeğinde gösterilen irade, bugünkü eylemlerin sürmesinde önemli görünüyor. Toplumun büyük bir kesiminin sustuğu, umutsuz-

luğa kapıldığı, siyasi partilerin binalarının mühürlendiği, yine parti yöneticilerinin tutuklandığı bir dönemde böylesine bir eylemlilik Türkiye ve K. Kürdistan’daki mücadele açısından, irade ve kararlılık gösterilmesi açısından etkili ve sarsıcıydı. Yüksel’deki mücadeleden sonra tekil olarak devam eden eylemler, kendilerine örnek olarak hep Yüksel’i gösterdi.

Ardından Flormar’daki mücadele, bugünlerde 120’li günlerindeler ve hâlâ aynı kararlılık ve söndürülemez bir umutla mücadelelerine devam ediyorlar.

Ve son örneğimiz, 3. Havalimanı’nda çalışan inşaat işçilerinin eylemlilikleri. 15 taleple iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Talepler incelendiğinde adeta kanın donuyor, yüzünüzde iğrenç bir ifade uyanıyor. Öyle ki, işçilerin talepleri, vahşi kapitalizme bir ayna tutuyor ve o, tüm canavarlığıyla göz bebeklerimizin yansımada görülmüyor. Tüm bu deneyimlerin ışığında, her şey daha da berraklaşıyor, şeffaf bir zemine oturuluyor, taraflar netlik kazanıyor. Açıkçası, her geçen gün gündemi daha da artan bir sabırsızlıkla takip etmemek mümkün değil.

Diğer ortalama sol siyasetler, bırakın mevcut gündemi, artlarında bıraktıkları günün sağlıklı bir değerlen-

dirmesini yapamazken, şimdi ayaklanmaların patlak verme, devrimlerin önünün açılma zamanı diyenler yine haklı çıkıyor, çıkıyor. Hem de iskeleti olmayan kuru bir iddia şeklinde değil, tam da hayatın içinde, somut olarak örneklerle kanıtlanıyor, günün ayaklanmalar, devrimler çağı olduğu. Yüzlerce grev, iş bırakma eylemi yaşandı. Çoğu yoğun bir polis ablukası altında sindirilmek, bastırılmak istendi. Fakat emekçilerin biriken öfkesi, taşın arasından çıkan küçük bir fidan gibi önündeki tüm engelleri aşmış geçti. Hareket ne kadar bastırılrsa, ne kadar saldırıya uğrarsa da düne göre daha güçlü, emekçiler, işçiler, gençler, kadınlar faşizme ve bu sömürü düzenine karşı bilenmiş durumda. En basit gündelik talepler bile sermayenin ve dinci-faşist iktidarın baskılarından, ekonomik krizden dolayı devrim mücadelesine göbekten bağlanmış durumda. Tüm bu yaşananların ardından halk içinde de gelişen huzursuzluğun, bir ayaklanma isteğinin izlenimlerini görmek mümkün. Kimle konuşsak, iki kelam etmek çözümünü ve mutlak sonucu kestiremeye de geniş halk yığınları bu topraklarda kökten ve kalıcı bir değişimi istiyor. Fırtına yaşadığımız topraklarda yeniden biçilirken gençlik olarak safımız devrimin safı, yolumuz Denizlerin yolu olmalıdır!

Kriz Emekçileri Vuruyor!

Eğitim-İş Sendikası, yeni eğitim-öğretim yılı açılmadan önce okula başlangıç için yapılacak harcamaların hesaplamasını yaptı.

Sendikanın verilerine göre, harcamalar bütün eğitim kademelerinde %29,65 oranında arttı. İlkokula başlayacak bir öğrenci için asgari ücretin tamamı, en düşük memur maaşının ise %57,20’si harcanacak.

Sendikanın diğer eğitim kollarındaki harcamalara ilişkin raporu ise şöyle; Başlangıç giderleri: Okul öncesi: 1052,66 TL

İlkokul: 1624,50 TL
Ortaokul: 1700,78 TL
Lise: 1829,98 TL

Eğitim-İş Sendikası’nın hazırladığı rapor, ekonomik krizin emekçiler açısından yıkıcı tarafını gösteriyor. Öyle ki, gıda, giyim ve diğer hayati ihtiya-

100 Öğrenciden 17’si Lise Öğrenimi Görmüyor!

Dinci-faşist iktidarın eğitim sisteminde 4+4+4 eğitim modelini uygulamaya koymasından bu yana, eğitimin zorunlu olduğu kademelerde 1 milyon 675 bin 189 çocuk okulaşamadı!

Ayrıca MEB bile ortaya koyduğu istatistiklerle bunları saklamıyor. 2017-2018 yılında elde edilen verilere göre ilkökulda okullaşma oranı %98,67’den %91,54’e geriledi. Ortaokulda ise gerileme oranı %98,67’den %94,47’ye düştü. Bu verilere yüz binlerce gencin ne okuyup , ne de çalıştığı gerçekliğini eklediğimizde genç insanların kapitalizmin yaratmış olduğu geleceksizlik, umutsuzluk sarmalında sıkıştığı ve yaşamdan bir şey beklemediği acı gerçeğini görebiliyoruz.

Dinci-Faşist Çetelerin Derneklerine Yurt Açma İzni!

Dindar ve kindar bir nesil isteyen dinci-faşist iktidar çalışmalarına devam ediyor. Birçok taciz-tecavüzün, çocuk istismarının ve can kayıplarının yaşandığı dinci-faşist tarikatların yurtlarının halk tarafından tepki çekmesinin ardından, devlet diğer tarikatçı derneklere de yurt açma izni verdi. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın ilgili yönetmelikte yaptığı

değişiklik sonucunda, dinci-faşist tarikat ve dernekler devlet arazileri üzerinde yurt yapabilecekler. Ayrıca bu tarikat ve dernekler, ticari üniteleri de araziler üzerinde işletebilecek.

“Kamu yararına çalışan dernekler” statüsüne sokulan bu oluşumlar, kamunun değil dinci-faşist devletin yararına çalıştıkları su götürmez bir gerçektir.

Dünya’da Okuma Bilmeyenlerin Sayısı Milyonlarla Ölçülüyor!

UNESCO (BM Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü) 8 Eylül Dünya Okuma Yazma Günü vesilesiyle yapılan araştırma verilerini paylaştı. Verilere göre dünya genelinde 750 milyon insan okuma-yazma bilmiyor. Ayrıca bu kişilerin çoğu kadın. Daha da vahim olan ise 15-24 yaş grupları arasında olan 102 milyon kişi ne okuma biliyor ne yazma. Bu kişilerin büyük bir çoğunluğu ise (192 milyon) okuma yazma bilmedikleri için iş bulamıyor. Dünya genelinde emperyalist-kapitalist sistem bir taraftan devasa bir üretim, tüketim, dağıtım sistemi kurmuşken, bu devasa sistem içinde milyonlar, hatta belki de milyarları bulan sayılarda insanları yaşamın dışına itmiş, onları yaşamdan koparmış durumda.

Futbol Asla Sadece Futbol Değildir

Cristian Ronaldo bir dünya yıldızı. Futbola ilgi duymayanların bile gözlerini ayıramadığı Real Madrid-Barselona takımlarının oynadığı El Clasico’nun starlarından biri..

Herhangi bir reklamdaki bir gülüşü bile milyonlarca avro eden Ronaldo, İtalyan takımını Juventus Torina’ya 112 milyon avroya transfer olunca, Güney İtalya’nın Menfi kentinde bulunan Fiat-Chrysler tekelinin 8 bin işçisi, sabahın erken saatlerinde iş bırakarak greve gittiler. “Senin paranı biz ödüyyoruz!” dediler. Ronaldo’nun resimlerini bastıkları afişlerde “Ama biz senin 112 milyon avronu öderken yıllardır zam alamıyoruz” yazıyordu.

Juventus Torina, Fiat Chrysler tekelinin en büyük ortağı olan Angelli ailesinin. Bu pahalı transfer faturasının ödendiği Menfi Fiat fabrikalarının kasasından yıllardır işçilere zam çıkmıyor.

Burjuva sınıfın, futbola egemen olduğu bir dünyada bir transferin binlerce işçiyi greve sürüklemesi de olmayacak bir iş değildir. Çünkü kapitalizmde futbol asla sadece futbol değildir.

Ücretli Kölelik Düzenini Yıkacağız!

DÖB’lü öğrenciler 3. Havalimanı’ndaki insanlık dışı koşullara karşı iş bırakma eylemine çıkan inşaat işçileriyle dayanışmak için İstanbul Kadıköy’de ozalitletler astılar.

Devrimci Öğrenciler, “İnsanca Çalışma Koşullarını Talep Eden İnşaat İşçileri Eylemde! Ücretli Kölelik Düzenini Yıkacağız, Sosyalizmi Kuracağız! 3. Havalimanı İşçisi Yalnız Değildir” dediler.

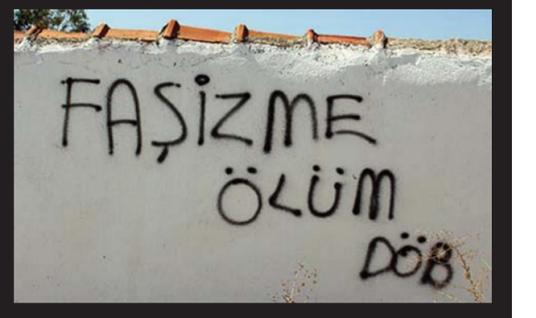
“Kriz Karşı Leninist Saflarda Örgütlen”

Devrimci Öğrenci Birliği, İstanbul Kadıköy’de, “Kriz Karşı, Leninist Saflarda Örgütlen!” pankartı asarak, krizlere karşı örgütlenerek mücadele etme çağrısı yaptı.

DÖB: “Yaşasın Devrim”

İzmir’de Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Çiğli / Güzeltepe Mahallesinde “Yaşasın Devrim”, “Faşizme Ölüm” şeklinde duvar yazılamaları yaptı.

Biz Bir Aileyiz Dediler Sendikalı Olunca Sokağa Attılar

"153 gündür işimize geri dönebilmek için mücadele ediyoruz. Biz bir aileyiz dediler yıllarca bu insanlara, ama sendikalaşmak istediğimizde aile olmayı unutup arkadaşlarımızı sokağa attılar.

Her mücadele bir şeyler öğretiyor. Flormar işçisinin mücadelesi yoktur, Cargill işçisinin mücadelesi yoktur, Türkiye işçi sınıfının mücadelesi vardır. İşçi sınıfı ayağa

"Bugün ülkede siyasi partiler, basın, toplumun çok geniş katmanları sindirilmişken toplumun direniş adacıklarını da yavaş yavaş oluşmaya başlıyor. Cargill direnişçilerinin, Flormar direnişçilerinin, 3. havalimanında kölelik dayatılan inşaat işçilerinin, Tayaş işçilerinin ve başarıyla biten DHL Express işçilerinin tüm eylemleri birer adacık olarak Türkiye halklarının, Türkiye işçi sınıfının önünü ve cesaretini, mücadele alanını açmaya devam ediyor."

Mustafa Mesut Tekik,
Petrol-İş Genel Örgütlenme Sekreteri

kalkarsa oturması zordur, işçi sınıfını ayağa kaldırmak boynumuzun borcudur, çocuklarımızın geleceğidir. Bunu patronlar da bilecek herkes bilecek. Çocuklar iyi yaşasın diye babalar direniyor, anneler direniyor, hepimiz direneceğiz. Biz bir gelecek inşa ediyoruz bunu herkes görecektir"

Cargill işçileri adına Suat Karlıkaya
Gebze Meydanı

"Biz haksız bir şekilde hem de 25/2 ile işten atıldık, arkadaşlarımız kota daralması gerekçesiyle işten atılmışlar ama hepimiz biliyoruz ki, asıl gerekçe sendikalı olmamız. Aynı gerekçelerle işten atılan Cargill işçisi arkadaşlarımız İstanbul'a gelmişken bizlere omuz vermek istemişler. Biz de bundan çok mutlu olduk, onları karşıladık, birlikte yürüdük, Birlikte olmanın coşkusunu yaşadık. Dayanışma olmak bizi mutlu etti ve güç kattı."

Ayşe Öztürk, Flormar işçisi

Cargill İşçileri Bursa'dan İstanbul'a Yürüdü

Tekgıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan 14 Cargill Türkiye işçileri işe dönme mücadelesinin 150. günü olan 13-18 Eylül tarihleri arasında Bursa'dan İstanbul'a yürüyerek Cargill Genel Merkezi önünde 4 günlük oturma eylemi yaptı.

Dünya gıda tekellerinden biri olan ABD firması Cargill'in Bursa-Orhangazi'de bulunan fabrikasında yaklaşık 2 yıl önce Tekgıda-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, sendika toplu sözleşme yetkisi aldıktan sonra nişasta bazlı şeker kotasının yüzde 10'dan yüzde 5'e düşürülmesi bahanesiyle işten atıldı.

Yaklaşık 150 gündür fabrika önünde işlerine geri dönmek için mücadele eden işçiler, bu süre içinde birkaç defa İstanbul'daki şirket genel merkezi önünde eylem yaptı.

Türk-İş'e bağlı Tekgıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için çeşitli gerekçelerle işten atılan 14 Cargill işçisi, fabrika önünde sürdürdükleri eylemin 150. günü olan 13 Eylül'de sendikalı olarak işe geri dönme talebiyle Bursa'dan İstanbul'a yürüyüşe başladılar.

İşçiler 5 günde toplam 110 kilometre yol yürüyerek 21 Eylül Cuma günü İstanbul'a ulaştı.

Öte yandan Cargill firması yetkilileri, bir açıklama yaparak 14 işçiyi sendikalı oldukları için değil, kotanın yüzde 10'dan yüzde 5'e düşürülmesi sonrası aldıkları daralma kararından ötürü işten atıldıklarını iddia etti.

İşçiler planladıkları gibi yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşün ilk üç günü planlandığı gibi geçti. Dördüncü günde (16 Eylül) Gebze'ye ulaştılar. Cargill işçileri yine işten atıldıkları için eylemde olan işçiler tarafından karşılanarak işçilerin mücadelesi birliği sağlandı.

Cargill işçilerini, Gebze'deki Flormar fabrikasında Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler ile Tuzla'da Bağımsız Tekstil Sendikası'na (BATİS) üye oldukları için işten atılan Bilgin Tekstil işçileri karşıladı. "Flormar İşçisi Yalnız Değildir", "Cargill İşçisi Yalnız Değildir", "Sendika Haktır Engellenemez", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı. İstanbul'da 3. havalimanında eyleme geçen ve jandarma saldırısıyla gözaltına alınan işçileri de unutmayan işçiler sık sık "İnşaat İşçisi Yalnız Değildir" sloganları attı.

Petrol İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz konuşma yaptı, Flormar İşçileri ve Cargill işçilerinin yaşadıkları sürece değindi ardından Flormar İşçileri, Cargill işçileriyle kahvaltı yaparak sohbet ettiler. Dayanışmanın coşkusunu paylaştılar.

Flormar işçilerinin kendilerini Gebze'de karşılamasını bunun emekçilerin nezaketi olduğunu ifade eden Cargill işçileri "Onlarla birlikte olmak bu coşku yaşamak, birbirimize omuz vermek çok güzel" diyerek duygularını dile getiriyorlardı.

Bir saate yakın kahvaltı ve sohbetin ardından, Flormar işçileri Cargill işçilerini "Cargill İşçisi Yalnız Değildir", "Güle güle Dostlar Yine Bekleriz", "Cargill İşçisi Kazanacak" sloganlarıyla İstanbul'a uğurladı.

Cargill İşçileri Gözaltına Alındı!

Cargill işçileri Flormar işçileri ile buluşmalarının ardından Tuzla'da gözaltına alındı. Cargill İşçi Komitesi Pendik Emniyet Müdürlüğü'nde tutanak tutulup Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'ne götürüleceklerini bildirdi. Gözaltı işlemine tepki gösteren işçiler, "Yasalar değil talimatlar uygulanıyor bu ülkede. Yasalar uygulansın" dediler. 7 saat gözaltında tutulan işçiler daha sonra serbest bırakıldı.

Eylemlerini kararlılıkla sürdüren işçiler sonunda firmanın genel müdürlüğü önüne ulaştılar. Burada yaptıkları eylemle "Bu mücadele Cargill'de TİS yapıcaya kadar sürecek" dediler. İşçilere sendika, siyasi parti ve kitle örgütleri destek verdi.

Tek Gıda-İş Sendikasında örgütlenen Cargill işçilerine TÜMTİS, DERİTEKS, İYİ-SEN, Limter-İş, Belediye-İş, Ataşehir Belediye İşçileri ve siyasi partiler destek verdi. Palladium Tower'da buluş

nan Cargill Genel Müdürlüğü önünde toplanan işçi ve emekçiler sık sık, "Cargill işçisi yalnız değildir", "Atılan işçiler geri alınsın", "Sendika haktır engellenemez", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını attı. Eylemde 3. Havalimanı inşaatı işçilerine ve Flormar işçilerine selam gönderildi.

IUF (Uluslararası Gıda İşçileri) Temsilcisi Sarah Meyer, "Şirkete iletişime geçildi. Çabalar sürüyor. Biz mücadele etmezsek atılan işçiler son olmayacak" dedi.

Cargill işçileri adına konuşan Suat Karlıkaya da "Cargill işçilerinin tek talebi var. Yaşatılan mağduriyetin giderilmesi ve tekrar işbaşı yapılması. Bulduğunuz ülkenin kanunlarına uyma taahhüdünüz var. İşe iade davasını kazanırsak işbaşı yaptırma sözü veriyor musunuz? Yoksa daha önce yaptığınız gibi paraları öde-

liyorsunuz? Öyle strateji, taktik falan yazınca bir şeyleri sosyalist devrime bağlı ele alıyoruz demekle devrimci konumu kazanamıyorsunuz. Bize öyle hedefler gösterin ki, biz de uğruna yürünecek ve ölünecek bir mücadeleye katılalım. Sürekli direnmekten bahsetmek yerine değiştirmekten ve savaşmaktan da bahsetseniz keşke.

Bu tartışmayı sürdürmek gerekiyor. Çünkü biz işçilerin kendi mücadelemizi doğru bir perspektifle ele alması ve bu mücadeleyi doğru temellere oturtması gerekiyor. Yıllar yılı "Acı faturayı ödemeyeceğiz", "krizin faturası kapitalistlere" vs sloganları duyduk. Bizi zamlara, işten atmalara karşı; sigorta, sendika, ücret hakkımıza sahip çıkmaya vs çağırıp durdular. Fakat bir şarkı sözünde ne güzel söylüyor: "inemez, dönecek, yine aynı yere gelecez." Herhalde daha iyi anlatılamazdı. Elbette aynı yere gelmedik. Çünkü her seferinde daha kötü halere düşüyor, daha geleceksiz, umutsuz, çaresiz ve borçlu oluyoruz.

Buradan bir kısım burjuvalar kazançlı çıkıyor, bir kısmı mahvoluyor; hayat devam ediyor. Bırakın kıdem tazminatına sahip çıkmayı kiralık işçi bürolarıyla karşı karşıyayız. Güvencesizlik, kayıtsızlık, örgütsüzlük, iş kazaları ve cinayetler, düşük ücretler, uzun çalışma saatleri falan. Çünkü oldum olası bize kısmi haklar uğruna eylem yapmamız için sokağa çağırıldık. Bunlar değersiz mi? Asla değil. Sınıfımızın değişik bölüklerini, çeşitli şekillerde eğitti bu mücadeleler. Milyonlarca yola çıktılar.

Krizin Faturasını Ödemeyeceğiz Diyenlere

Bu ara "Krizin faturası kapitalistler ödesin, krizin faturasını ödemeyeceğiz, krizin faturasını çıkaranlar ödesin." şeklinde yazıp çizmek bayağı moda. "Tamam, acı faturayı ödemeyelim ama nasıl" diye sormadan demiyor insan. Bir de bu krizin faturasını nasıl hazırlamışlar ki! Ciddi bir istatistik bilgisine ihtiyacı duymuş olmalılar!

Kendilerini işçi ve emekçilerin temsilcisi olarak ifade edenlerin bu konuda yaptıkları çalışmalar gerçekten takdire şayan. Zira, özellikle biz işçilere böylesi konularla ilgili bilgilendirme yapmaları çok güzel. Günde on bir saat çalışan ve sömürülen bir işçi olarak bu satırları yazıyorum. Bu çağrılar yapan arkadaşlara sadece şunu söylemek istiyorum. Yazdınız, çizdiniz, anlattınız. Biz de okuduk, dinledik. Ama sanki bir şeyi kaçırmış gibi geliyor.

Oldum olası krizler olmakta ve bunun sonuçlarıyla biz işçi emekçiler karşılaşmaktayız. İşten atılmaları, mobbingi, geçim araçlarındaki artış, iş bulamamayı vs. Son krizden yola çıkarak düşünüyorum örneğin, dolar altı liranın altına bir daha düşmez. Et, süt, ekmeğe gibi pek çok temel gıda maddesi daha "dolar krizi"nden önce yaklaşık %20 ile 25 arasında zamlanmıştı. Yani demem o ki krizin sonuçları bunlar faturayı ödemeyelim de nasıl? Temel gıdaları mı almamalıyız? Hiçbir şey almadan boykot mu edelim? Sahi bu arada, madem bu tür şeyler yapabilecek durumumuz var ve krizin sadece bir kaç sonucu bile bizim için felaket madem, "fırsattan istifade eden" kapitalistlerden kurtulmayı en başa koysak diyorum. Nasıl olur?

İşçi sınıfı bundan 150 yıl önce çalışma saatleri için mücadele ederken bu topraklarda insanlar türlü ekonomik sebeplerle yoğun ve uzun süreler boyunca çalışmak zorunda kalıyor. Bu bir gerçeklik fakat elbette kabul edilmemesi ve karşısında mücadele edilmesi gereken bir gerçeklik. İşçiler bu kadar saat çalıştıktan sonra değil kitap okumaya neredeyse koşmaya derman bulamıyor. Çalışma saatleri bu fabrikada düştü; peki yan tarafta? Ya da güç dengeleri değişince ne olacak? Bizi ömür boyunca bu "mücadele barikatını" örmeye mi çağıracağız?

Neden bizi hep sonuçlarla uğraşmaya çağırıyorsunuz? Öyle strateji, taktik falan yazınca bir şeyleri sosyalist devrime bağlı ele alıyoruz demekle devrimci konumu kazanamıyorsunuz. Bize öyle hedefler gösterin ki, biz de uğruna yürünecek ve ölünecek bir mücadeleye katılalım. Sürekli direnmekten bahsetmek yerine değiştirmekten ve savaşmaktan da bahsetseniz keşke.

Bu tartışmayı sürdürmek gerekiyor. Çünkü biz işçilerin kendi mücadelemizi doğru bir perspektifle ele alması ve bu mücadeleyi doğru temellere oturtması gerekiyor. Yıllar yılı "Acı faturayı ödemeyeceğiz", "krizin faturası kapitalistlere" vs sloganları duyduk. Bizi zamlara, işten atmalara karşı; sigorta, sendika, ücret hakkımıza sahip çıkmaya vs çağırıp durdular. Fakat bir şarkı sözünde ne güzel söylüyor: "inemez, dönecek, yine aynı yere gelecez." Herhalde daha iyi anlatılamazdı. Elbette aynı yere gelmedik. Çünkü her seferinde daha kötü halere düşüyor, daha geleceksiz, umutsuz, çaresiz ve borçlu oluyoruz.

Buradan bir kısım burjuvalar kazançlı çıkıyor, bir kısmı mahvoluyor; hayat devam ediyor. Bırakın kıdem tazminatına sahip çıkmayı kiralık işçi bürolarıyla karşı karşıyayız. Güvencesizlik, kayıtsızlık, örgütsüzlük, iş kazaları ve cinayetler, düşük ücretler, uzun çalışma saatleri falan. Çünkü oldum olası bize kısmi haklar uğruna eylem yapmamız için sokağa çağırıldık. Bunlar değersiz mi? Asla değil. Sınıfımızın değişik bölüklerini, çeşitli şekillerde eğitti bu mücadeleler. Milyonlarca

işçi ve emekçinin içinde yer aldığı, dayanıştığı TEKEL eylemini kim yok sayabilir? Sayılamayacak kadar katkıları oldu bu eylemlerin bize.

Fakat esas olan, işçi sınıfının politik iktidarı ele geçirme sorunu, hep yok sayıldı. Sadece ekonomik mücadele mi vereceğiz? Sadece çalışma şartlarımızın iyileştirilmesi meselesine mi yoğunlaşacağız? İşçiler olarak sadece bizim sınıf sorunlarına mı odaklanacağız? Bize sunduğunuz nedir? "Kıdem tazminatı genel grev meselesidir", "Genel grev, genel direniş" gibi etkileyici sloganlar öne sürüyorsunuz, krizin faturası kapitalistlere diyorsunuz. Hepsi bu mu? En ufak hak eyleminde bile gözaltına alınıyoruz, tutuklanıyoruz. Genel grev çağrınıza uyduğumuzda nelerle karşılaşacağız? Burnumuzun ötesindeki yaşam konusunda, ülke ve dünya sorunları konusunda düşünmemizin hiçbir önemi yok mu? Yoksa o kısım sandığı, oy kullanmaya ait bir alan mı! Sahi toplumların ilerlemesinde, geleceğinde biz işçilerin rolü nedir? Tarih hep bizim dışımızdaki kesimlere mi görev veriyor? Siyaset ve teori hep başkalarının işi olsa gerek, bize bunlardan hiç bahsetmediğini göre!

Ekonomik mücadeleden, sendikacılıktan başka bir diyeceğiniz yok anlaşılıyor. Kapitalizmi, yaşadığımız acıların nedenini yok etmek yerine ısrarla ve inatla ekonomik sorunlara karşı mücadele etmenin gereğini anlatıyorsunuz bize. Gıda fiyatlarının bile alıp başını gittiği koşullarda ücretlerin artması, bir takım iyileştirmeler sadece geçici kazanımlardan başka bir şey olmayacağı açık değil mi? Yıllardır yapıp durduğumuz bu değil mi? Hani bizim zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yoktu, kazanacağımız bir dünya vardı! Bunun yolu nereden geçiyor? Ne yapmamız gerekiyor o dünyayı kazanmak için?

Ey sosyalist arkadaşlar, bizi neden bu kadar küçümsüyorsunuz? Tarihsel görevlerden bahsederseniz anlayamaz mıyız sanıyorsunuz sizleri? Sendikacıların ağzında bile bizim için bıkırtıcı olan gevezelikleri sizden de duymamızın sebebi nedir? 15-16 Haziran bizim eserimiz değil mi? İrili ufaklı eylemlerle ülkeyi her defasında sarsan biz değil miyiz? Siz söyleseniz de söyleseniz de canımızı yakan sorunlar yüzünden harekete geçmiyor muyuz? Yüzümüze her defasında sıralayıp durduğunuz, artık ezberlediğimiz çalışma şartlarının, aylıklarımızın yetersizliğinden, paramızı alamamızdan ötürü zaten kendi başımıza eylemler yapıyoruz. Bunun için sizin sözlerinize ihtiyacımız yok ki? Bakın 3. Havalimanındaki arkadaşlarımıza. Binlerce göçmen işçi var orda. Bir o kadar gurbette çalışan arkadaşımız. Bıçak kemiğe dayanınca göçmeni de kalktı ayağa, gurbetçisi de. Bize bizim zaten yaptıklarımızı anlatıp durmayın artık. Bize bu cehennemden kurtuluşun yolunu gösterin. Tekrar tekrar başladığımız noktaya dönmek için ne yapmamız gerektiğini anlatın. Bize bizim ufkumuzdan hemen ötesinde ne olduğunu, oraya nasıl gideceğimizi anlatın.

Açık ve net olan şu çeşitli mücadele yoluyla kapitalistlerin yol açtığı sorunları hafifletebiliriz. Fakat bunalım ve krizlerden kesin bir biçimde kurtulmak bu sistem sınırları içinde mümkün değil. Sefaletin ve yoksulluğun böylesi yaygınlaştığı ve derinleştiği, milyonlarca insanın 'sosyal yardım'a muhtaç olduğu bu topraklarda, kitlelerin yaşadığı derin ve çözülmez sorunlara cevap olacak devrim mücadelesinin ta kendisidir. Ya sosyalizm, ya barbarlık diye haykırmıştı yürekli bir kadın yüzyıl önce. Artık sosyalizmi gerçek kılmamızın zamanı gelmedi mi sizce de?

Devrimci Bir İşçi

KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız!

Zeytinburnu Belediyesi'nde sağlık emekçisi olarak çalışırken KHK ile ihraç edilen Kenan Güngördü, 172 gündür işine geri dönebilmek için mücadele ediyor. Belediye binası önünde oturma eylemi yapan, eylemde direnişte olan işçileri ziyaret ederek haksız ve hukuksuz şekilde işten atılan emekçiler olarak mücadeleyi büyütme çalıştığını belirten Güngördü, 22 Eylül'de yaptığı basın açıklamasıyla "Sabrımız Kalmadı, Adalet İstiyoruz, İşimizi Geri İstiyoruz" şiarıyla Ankara'ya yürüyüşe geçeceğini duyurdu.

Zeytinburnu Belediyesi önünde "Haksız Hukuksuz ve Hukuksuzca İşten Atılan Kenan Güngördü'ye İşini Geri Verin" yazılı pankart açılan eyleme Kadıköy Belediyesi'nde göreve başlatılmadığı için oturma eylemi yapan Boran Atıcı, KHK ile defalarca memuriyet hakkı kazandığı halde göreve atanmayan Berfin Aslan, Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'nde işten atılan ve yaptığı eylem sonrasında işe başlatılmadığı belirtilen Sinan Yerdelen, İkitelli'de çalıştığı fabrikadan işten atılan Burcu Koç, Mücadele Birliği Platformu, Bağimsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Anarşist Faaliyet ve emek dostları destek verdi.

Eylemde "Zeytinburnu Belediyesi'nden Haksız ve Hukuksuz İşten Atıldım 172 Gündür Burada İşimi Geri İstiyorum", "Kenan Güngördü Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Dünya Emegin Olacak" yazılı dövizler taşındı.

"Kenan Güngördü İşe Başlatılsın", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Hak Verilmez Alınır Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız", "İşten Atmalar Yasaklansın", "Yaşasın Sınıf Mücadelemiz" sloganları atılan eylemde ilk olarak Petro Kimya işçisi Burcu Koçlu söz aldı. İkitelli'de bir plastik fabrikasında beş buçuk aydır bir engelli olarak çalıştığını ve iki aydır işçilerin kriz var gerekçesiyle işten atıldıklarını aktardı.

"Her Cuma günü 3-4 arkadaşımız işten çıkarılıyor 'dolar yükseldi kriz var' diyor. Bizler bir kez olsun kriz var diye bir patronun evini ya da arabasını sattığını duymadık. Bizler emek vererek çalışıyoruz, onlar lüks arabaları fabrikaya gidip gelirken işten atılıyor. Ben dün işten atıldım. Fabrika önünde bir açıklama yaparak, patronların krizim faturasını bize ödetmelerini kabul etmeyeceğimizi belirterek emekçilere örgütlenmeleri ve emeklerine sahip çıkmaları çağırısı yaptım" dedi. Koçlu, "Başta Kenan ve Boran arkadaşlarımız olmak üzere mücadele eden tüm emekçileri selamlıyorum" dedi.

Ardından Adnan Menderes Üniversitesi Biyoloji Bölümü'nden mezun olan ve KPSS ile defalarca memurluk hakkı kazanmasına rağmen güvenlik soruşturması, arşiv araştırması gibi gerekçelerle işe başlatılmayan Berfin Aslan söz aldı.

"2016 yılında yapılan KPSS sınavında Türkiye beşincisi oldum. Zeynep Kamil Kadın ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi'ne atandım. Ben atamam yapıldı diye İstanbul'da ev tutup bir çok masrafa girdim, göreve başlatılacağım diye başka bir işe de giremedim. "Hakkında güvenlik soruşturması var" denilerek işe başlatılmadım. Bana bu soruşturmanın sonucu iki yıl sonra tebliğ edildi. Maddi ve psikolojik olarak çok yıprandım. Benim gibi 6 bin sağlık emekçisi arkadaşım güvenlik soruşturması gerekçesiyle işe başlatılmadı" diyen Berfin Aslan, işe başlatılmama nedenini sorduğunda "Bu resmi ve gizli bir bilgi kamuya açıklayamayız" denildiği bunun başlı başına bir hukuksuzluk olduğunu belirtti. KPSS sınavına girerek üç ayrı şehirde üç kez ataması yapılmasına rağmen işe başlatılmadığını belirten Aslan, "Ben sigortasız olarak garsonluk yapıyorum, kargoda çalışıyorum. Ben bilimle uğraşmak istiyorum. Yetkililere sesleniyorum. Bırakın bilim üretelim bu toplum için çalışalım. Eğer bilime ve adalete önem verilseydi bugün bu krizi yaşamayabilirdik" dedi.

Kadıköy Belediyesi'nde memurluk hakkı kazanan fakat göreve başlatılmayan Boran Atıcı da "2016 yılında KPSS sınavımı 92 puanla Türkiye sıralamasında 300'üncü olarak Kadıköy Belediyesi'ne zabıta memuru olarak atandım. Benim Gezi eylemlerine katılmama ilişkin sürmekte olan bir davam var ve 12 Şubat 2019'a ertelendi. 18'inci celsesi görülecek bir dava, ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Kadıköy Belediyesi bu davayı güvenlik soruşturmasına gerekçe göstererek göreve başlatmıyor" dedi. Kadıköy Belediyesi'nin hukuka aykırı davrandığını, mahkemesi sonuçlanmamış bir kişiye suçlu muamelesi yaparak masumiyet karinesini yok saydığını ve kendini mahkeme yerine koyduğunu belirten Atıcı, "İnsanlar yaşamak için çalışmak zorundalar. Güvenlik soruşturmaları hukuksuzdur. Bu tür uygulamalarla insanların çalışma hakkını ellerinden almaya, insanların toplum nezdinde suçlu göstermeye, ikinci sınıf insan muamelesi yapmaya hakları yok" dedi.

Kenan Güngördü'nün 19 yıl boyunca kamuda hizmet veren bir sağlık emekçisi

olduğunu ve bir güvenlik soruşturması bahanesiyle işten atılmasını Zeytinburnu Belediyesi'nin hukuksuzluğu olduğunu belirterek tepki gösteren Atıcı "Biz emekçiler bu hukuksuzluklara karşı omuz omuza vererek birlikte mücadele edeceğiz" dedi. Atıcı hafta içi hergün yine 12.00-17.00 arasında Kadıköy Belediyesi önünde eylemini sürdürdüğünü belirtti.

Kanatçı Haydar'da işten atılan Günay Kılıç'ca gönderdiği mesajla, mücadele eden emekçi arkadaşlarıyla birlikte zaferi kazanacaklarına olan inancını dile getirerek Kenan Güngördü'yü selamladığını iletti.

Kenan Güngördü, Zeytinburnu Kaymakamı Murat Aydın'ın mahkeme kararını tanımayarak "Benden büyük mahkeme mi var" dediğini belirterek "Onlar gibi düşünmeyen, muhalif olan, onlara biat etmeyen herkesi vatan haini ilan ediyorlar. Ben 19 yıldır kamuda sağlık görevlisi olarak çalışıyorum. Ve bir gün ansızın mesainin bitimine beş dakika kala 19 kişilik bir listeye gelinip adım olduğunu söyleyerek işten atıldım. Hiçbir hakkım ödenmedi. Burada çok açık bir hukuksuzluk var. Buradan Zeytinburnu halkına, emekçilere sesleniyorum. Hukukun işlemediği, adaletin olmadığı yerde ne yapılır? Bu yüzden burada 172 gündür eylemdeyim. Halkımızı bu hukuksuzluğa karşı kırmaya çağırıyorum" dedi.

Kenan Güngördü, işine geri dönmek, memurluk hakkı kazanıp göreve başlatılmayan emekçiler ve KHK ile ihraç edilen emekçiler için "Artık Sabrımız Kalmadı Adalet İstiyoruz, İşimizi Geri İstiyoruz" şiarıyla Ankara'ya yürüyüşüne belirtti.

24 Ekim Pazartesi günü saat 13.00'de Zeytinburnu Belediyesi önünde yapacağı basın açıklamasıyla yola çıkacağını belirten Güngördü, Kadıköy'de Boran Atıcı'ya Gebze OSB'de Flormar işçilerine uğrayarak yürüyüşünü sürdürmeyi 1 Ekim günü de İzmir'den gelecek olan Ege Üniversitesi işçileri ile birlikte Meclis önünde basın açıklaması yapmayı planladıklarını belirtti.

Eylem "Kenan Güngördü İşe Geri Alınsın", "İşten Atmalar Yasaklansın", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "KHK'lar Gidecek Biz Kazanacağız" sloganlarıyla sona erdi.

Marksizmi Aşma Sanatı

AYBEL GÜN

Marksizmi dünyayı değiştirme eyleminin bilimi olarak görmesek, marksizmi aşan küçük burjuva teorisyenlerin emekçilerin mücadelelerine yaptıkları katkılara bakıp da keyiflenebilirdik. Ne de olsa tüm insanlığı böyle derhal kurtaracak katkılar en son 17. yüzyıl ve 18. yüzyıl ütöplerinin yaptıkları şeylerdi. Akla ve duygulara hitap ederek insanlığı ortak erdemlerde buluşturarak kurtaran ütöpler sosyalizm düşüncesi her ne kadar bilimsel sosyalizmin kazdığı mezarı defnedilmiş olsa da ara sıra o mezari eşeleyenler "bir çözüm buldum" edasıyla ortaya çıkıyorlar. Aradaki fark, ilkinde trajedi olanın ikincisinde komedi olması oluyor. Marksizmin laneti de bu olsa gerek; işçi sınıfı ve emekçi halkların her devrimci dönemde ayağına yapışan bu cesede tekrar ve tekrar ölü olduğunu hatırlatmak.

Şimdi Marksizmi aşan bu teorisyenler yeni bir demokrasi peşindeler. Çünkü eskiden sundukları demokrasi talepleri, 12 Eylül anayasasının kaldırılması, YÖK'ün, DGM'nin kaldırılması, anadilde eğitim vb. talepleri faşist devlet tarafından karşılanınca bu işte bir gariplik olduğunu sezdiler. Ufak tefek demeyip, her türlü şeyi güncel, önemli görüp bir tek devrimi bilinmez bir geleceğin sorunu olarak görmezden gelenler, güncel demokrasi taleplerinin hiçbir derde derman olmadığını, hayretle fark ettiler. Üstüne bir de emekçiler "Bu muydu ileri demokrasi talepleriniz!" diye burun kıvrınca, yeni bir demokrasinin şart olduğuna karar verdiler. Arayıp taradılar ve Sovyet sosyalizminin eleştiricilerinden olan "radikal demokrasi"de karar kıldılar.

Şu demokrasiye yazık. Kılıktan kılığa sokula sokula öyle bir hale geldi ki, dile gelse "Yıldım yani!" diyecek gibi. Çözemediler gitti. Lenin'in ruhu gelse, hani şu Şefoğanlı Şevket Hoca gibi "Biz bunları Kapital ile anlattık, Ütöpler ve Bilimsel Sosyalizm ile anlattık, yetmedi, devrim yaptık yine mi anamadınız!" deyiş insanlığın evrimsel süreci yönünden şüpheye kapılır, Darwin'in acil toplanmaya çağırır. Ama işte, kapitalist özel mülkiyet ilişkilerine zarar vermeden, bu ilişkilerin yarattığı toplumsal sorunları çözmeye çalışmak gibi zor bir sanata gönül verince, olan yine demokrasiye oluyor.

"Radikal demokrasi" ise temsili ya da bunun gelişmiş bir biçimi olan sivil toplum örgütleriyle sistem üzerinde belli düzeyde baskı yapan anlayışlardan farklı olarak tamamen halkı güç yapan, tabandan başlayarak demokrasinin oturduğu, doğrudan demokrasiyi tanımlamaktadır.

Demokrasinin çarpıtılması olan, liberal (herhalde burjuva demokrasisini kastediyorlar -b.n.) veya sınıf demokrasinden (herhalde burada da proleter demokrasiyi kastediyorlar -b.n.) ayırmak için böyle bir tanımlamaya gidilmiştir. Halkın devlet dışında, tamamen kendini yönettiği baskıcı ve sömürücü tüm objektif yapılanmanın ve bunu devam ettiren aktörlerin ortadan kalktığı bir ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yaşam anlayışıdır." (M.Avreş, 2017 Demokratik Modernite Kış Sayısı)

Bu satırlarda ne bir zerre diyalektik var, ne toplumlar tarihi bilgisi ne de kapitalist bilgi! Siyasal biçimin, ekonomik biçimin ifadesi olduğunu herkes bilir. Üretim araçları kimin elindeyse egemen güç de odur. Nasıl ki, ilkel komünal üretim tarzında üretip de, feodal toplumun siyasal biçiminde yönetemez isen, kapitalist tarzda üretim yapıp da, komünist biçimde yönetemezsin. Kapitalist tarzda üretim yapıp da komünist tarzda halk yönetimi olabileceğini savunmak, cehalet dünyasında olmasa da, bilim dünyasında cesaret ister. Toplumsal üretim araçları kimin elindeyse, yönetim de onun elinde olur. Hele de sınıflara bölünmüş bir toplumsal sistemde "mantık ve tarih ile alay etmeden" sınıflar üstü bir demokrasiden bahsedemezsiniz. Sınıflı toplumda ancak sınıf demokrasisi olur. Buradaki temel soru da hangi sınıfın demokrasisini istediğimiz oluyor bu durumda.

"Dar sınıf yaklaşımı yoktur, ama sömürü ve baskıya da yer yoktur. Dar sınıf yaklaşımından uzaktır, ama yönetimi demokratiktir." (age)

Hep aynı nakarat! Einstein, "En büyük hata şudur ki, hep aynı şeyi yapmak ve her defasında farklı sonuç beklemek" demiş. Şimdi "dar sınıf" çıkarlarını aşarak, ya da açık ifadesiyle işçi sınıfının çıkarlarını aşarak kapitalizmin yarattığı bu sorunlara çözüm bulmaya çalışan bu sosyalistler ile iki yüz yıl önceki ütöpler sosyalistler arasındaki benzerliğe bakın.

"Bunlar proletaryanın ileriye doğru tarihsel gelişimi karşısında sıkı sıkıya ustalarının eski görüşlerine sarılıyorlar. Dolayısıyla bunlar durumdan sınıf savışı köreltme ve sınıf karşıtlıklarını uzlaştırmaya çalışıyorlar. Bunlar hala toplumsal ütöplerinin deneysel gerçekleşmesi phalerentes kurma (bu Fouer'in sosyalist kolonileri, home kolonileri yaratma), bir "küçük ikarya" kurma düşü görüşüyorlar ve bütün bu boş düşüleri gerçekleştirmek için burjuvaların duygularına ve keselerine seslenmek zorunda kalıyorlar. Bunlar giderek yukarıda betimlenen gerici ya da tutucu sosyalistler kategorisine düşüyorlar ve onlardan ancak daha sistemli olan bilgiçlikleriyle ve kendi toplumsal biçimlerinin mucizevi etkilerine olan bağnaz batıl inançlarıyla ayrılıyorlar.

Bunlar bu yüzden işçi sınıfından gelen her türlü siyasal eyleme şiddetle karşı çıkıyorlar. Bunlara göre bu tür eylem ancak yeni incile olan bir inançsızlıktan geliyor."

Marx'ın Komünist Manifesto'da, İngiltere'de Owen'cuları Fransa'da Fouer'cileri ve öncülleri ütöpler sosyalistleri eleştirirken söyledikleri, sanki bugünün "radikal demokrasi" savunucularına söylenmiş gibi. Engels bu türden düşünceler üretenele "ahlaki ikna yandaşları" demişti.

Ütöpler sosyalistler, proletaryayı yalnızca sefil durumların acınası yanlarıyla önemsiyorlardı. O yüzden bu çok acı çeken sınıfı acı çeken olarak önemsediler ama siyasal olarak dikkate almadılar. Burjuvaziye, onların vicdanlarına seslendiler. Şimdikiiler de işçi sınıfını yeterli görmeyerek, "dar sınıf yaklaşımından" uzak durarak aynı noktaya düşüyorlar. İkisi de çözümün kapitalist sistem içinde arıyor, kendi ütöplerinin mucizevi etkisine yürekten inanırken, işçi sınıfının iktidarına, proletarya diktasına karşı çıkıyorlar. Biri ikaryalar, sosyalist koloniler kuruyor, diğeri sosyalist belediyeler, özerk yönetimler kurmaya çalışıyor. Biri işçi sınıfını henüz gelişmeye başladığı dönemde dikkate almıyor, diğeri en ileri gelişme düzeyine ulaştığı koşullarda onu yok sayıyor. Ortak paydaları "halkı güç yapacak biçimde örgütlemek" oluyor!

Madem ki işin sırrı alt yapı ilişkilerine dokunmadan, ekonomik ilişkilere dokunmadan, üst yapı kurumlarının radikal örgütlenmesinde bitiyor, kültürel bir evrim tüm sorunları çözüyor; 'zor' sadece kendini savunmak için rol alıyor, bütün bunlar için yalnızca devletin dışına çıkman yetiyor, ben de tüm bunlara "kültürel ekonomizm" diyorum. Madem ki Marksizmi aşma sanatında tek ölçüt kavram üretme kabiliyetin oluyor, bu da benim tarihe katkı olarak kayıtlara geçsin derim!

Ama kulağıma fısıldıyor proletarya "Uyan artık uyan, uyan ey esirler dünyası!"

Hayallerden uyanıp gerçeklerin yolunda yürüyelim.

Flormar İşçileri Sağnak Yağmur Altında 123. Gün Halayı Çekti...

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Flormar fabrikasında daha iyi çalışma koşulları için Petrol İş Sendikası'na üye olan ve sendikanın yetki belgesini almasının ardından işten çıkarılan kadınların çoğunlukta olduğu Flormar işçileri fabrika önündeki eylemlerini kararlılıkla sürdürüyor.

Fabrika önündeki eylemlerinin 123'üncü gününde olan Flormar işçilerini, 24 Eylül günü Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği ziyarete gittiğinde sağanak yağmur altında neşeye "Hoş geldiniz" diyerek karşılayan gelenleri.

Bugün sürekli yağın yağmurdan korunabilmek için brandalar gelen işçiler yağmur durdukça ya da azaldıkça halay çekmeyi de ihmal etmiyor. Ziyarete gelen emek dost-

larına yağmurdan korunmaları için dar bir alan olan brandaların altında yer ayarlamaya çalışıyorlar. Neşeye konuşup sohbet eden işçiler sık sık branda üzerinde biriken yağmur sularını boşaltmak zorunda kalıyorlar.

Yine bir ara branda üzerindeki suları boşaltmaya çalışırken brandanın bağlı olduğu ip kopunca sular bazı kadın işçilerin ıslanmasına neden oluyor. Bir yanda gelen ziyaretçilerle sohbet sürerken bir yanda neşeli çığlık ve kahkahalar arasında yeniden yerleşmeye çalışıyorlar. Kadın işçiler, "Bugün de böyle bir gün, sırayla ıslanıyoruz" diyorlar. Birbirlerini yağmurdan korumaya ıslananların üzerini değiştirmesi için giysi ayarlamaya çalışıyorlar.

"Yağmur durunca ya da azalınca çıkıp halay çekiyoruz.

Hem ısınmıyoruz, hem de bizim bırakıp gideceğimizi düşünen Flormar patronlarına kararlılığımızı göstermiş oluyoruz" diyorlar. İşçiler "Biz kolay olmayacağımızı biliyorduk. İsterdik ki, içeride çalışan arkadaşlarımız da bize destek olsun ve daha iyi bir gelecek için hep birlikte çalışalım. Onlar şimdi farkında değil ama, şu anda ücretlerin düzenli ödenmesi, bazı konulardaki iyileştirmeler bizim eylemimiz sayesinde oldu. Biz sendikalı olarak işimize dönme kararlıyız. Ama ola ki işimize dönemezsek içerideki arkadaşlar bilmeli ki, biz bir

tecrübeyle başka yerlere dağılacakız, onlar ise bizim yokluğumuzda daha ağır şartlarda çalışmak zorunda kalacaklar" diyorlar.

Flormar işçileri duyarlı emek dostlarının Flormar ve Yves Rocher ürünlerini boykot ederek ve mağazalar önünde müşterilere 132 işçinin işten atıldığını anlatarak ürün alınmasını önleyip destek olabileceklerini belirtiyorlar.

Flormar işçileri soğuk, yağmur demeden kararlılıkla her gün Gebze OSB'de fabrika önünde işlerine sendikalı olarak dönme mücadelesini sürdürüyor.

Yeniden İnsanlaşmanın Maddi Koşulları

BORAN DENİZ

Toplumsal evrimde, bir düzenin, eskinin yerini almasının ardındaki temel itki, verili toplumsal ekonomik formasyonun, insanlığın gelişimini artık karşılayamaması ve bundan dolayı yeni yeni koşullara bırakma zorunluluğudur. Bir çok etken arasında dönüşüme, kendisi de dönüşen maddi koşullar temel olur. Bu nedenle toplumsal dönüşümün tarihinin incelenmesine, maddi koşullardan başlanır.

Söz gelimi, insanlığın çocukluk dönemi, ilkel komünal toplum yerini üretim tarzı-üretici güçlerin gelişimi yönünden kendisinden ileri ancak ilkel komünizmin zorunlu insanlığından oldukça uzak olan köleci topluma bıraktı. Toplumlar tarihinde zorunlu bir aşama olarak yaşanmış bu dönüşümün temeli, genelde insanlığın ilerlemesi, tikelde, insani olanın gerilemesi olan bu değişimde, toplumu bir bütün olarak yöneten itici güç nedir?

En genel ifadeyle, toplumun maddi gelişiminin içinde gerçekleştiği, toplumsal, ekonomik düzenin maddi koşullarının sınırını aşması ve bu sınırın ötesine geçmesidir.

İlk olarak maddi koşullardan maddi hayatın üretim biçimini anlıyoruz. Üretim biçimi, üretici güçler ve buna tekbül eden üretim ilişkileridir. Ancak bundan sonra üretim biçiminin koşulladığı politik, kültürel, entelektüel vs. biçim gelir. Etkinlik dereceleri/öncelikleri başka başka olmakla birlikte bunların hepsi toplumun dönüşümünde şöyle ya da böyle etkiye bulunurlar.

Bu genel bir yasa olarak tarihin tümüne uygulanabilir. (Komünistler) dialektik materyalizmi, toplumları, toplumların tarihini incelerken de uygular. (Lenin) Modern burjuva toplumdaki komünizme geçişin zorunluluğuna temel olan maddi koşullara ancak bu şekilde ulaşılabilir.

Modern [Burjuva] Toplum

Kapitalizm, sınıflı toplumlar tarihinin son halkası olarak, tarihte çığır açıcı bir rol oynadı. Kendisinden önceki toplumların sınırlılıklarından sıyrılarak, toplumsal gelişimin önündeki engelleri kaldırdı. Yaşamın üretimi ve yeniden üretiminde yetersiz kalan maddi koşulların yerine, eskisinin içinden doğan ve ona ulaşan yeni koşullar yarattı. Üretici güçlerin, gelişkinlik düzeyi ile uyumlu olarak, mülk sahibi sınıf ile mülksüzler arasındaki üretim ilişkisini yeniden kurdu. Bu ilişki, sınıf karşıtlığına dayanma ortak yönü dışında, feodalizm ve köleci toplumun mülkiyet ilişkilerinden farklı yeni bir ilişki biçimiydi. Sermaye ile ücretli emek ilişkisi. Bu ekonomik biçim kendisiyle birlikte yeni politik kültürel/entelektüel biçimler getirdi. Böylece toplumun artan ihtiyaçlarını karşılayabilecek yeni koşullar oluştu.

Ancak, kapitalizm de sınıflı bir toplum olarak, sınırlılıklara sahiptir ve toplumsal gelişimde bir noktaya kadar devrimcidir. Kapitalizmin maddi koşullarının sınırları, modern toplumun gelişiminin önünde engel olmaya başladığı anda, kapitalist toplumsal ekonomik sistem gericileşir, çürümeye ve çözülmeye başlar.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla birlikte, üretici güçler öylesine sıçramalı bir gelişim gösterdi ki, kapitalist üretim tarzı ona dar gelmeye başladı. Kapitalizmin çürüme ve parçalanma eğilimi evrensel bir niteliğe büründü. "Özel mülkiyet kendi öz yokoluşuna doğru yol almaya başladı." (Marx) Bu nedenle, evrensel olarak, kapitalist üretimi tarzı, toplumun ihtiyaçlarını karşılayabilecek işlevselliğinden yoksundur. Bütün ülkelerde, modern insanı, yaşaması gereken düzeyden çok daha geri ve kötü koşullara mahkum ediyor. Kapitalizmin maddi koşulları, modernleşen insan karşısında çağdışı hale geliyor. Bunu en net modern insanın yaşam koşullarında gözlemleyebiliriz.

Toplum devasa boyutlarda meta üretimi yaparken, aynı anda yoksullaşılıyor. 21. yy. dünyası, büyük bir meta çöplüğüne dönüşürken aynı zamanda milyonlarca insanın temel yaşam ihtiyaçlarından yoksun /açlığa sahne oluyor. Emek faaliyeti insanlık için yaşamsal bir faaliyet haline geliyor, kapitalizm emek güneşi etrafında dönüyor. Toplumun büyük çoğunluğu sermaye için sefahat, kendileri için sefalet üretiyor.

Ekonomik alandaki çelişki ve çatışmaya sosyal ve politik alandaki sorun ve bunalımlar eşlik ediyor. En başta kadının erkek karşısındaki köleliği, yaşamın her alanında cinsel baskı ve sömürü derinleşiyor. Doğa katliamları, savaşlar vb. sıradanlaşıyor. İşte burjuva toplumun, modern insana sunduğu maddi koşullar! İnsanlık insanlıktan uzaklaşması!

Yeni Koşullar

Modern insanın, insanal yani toplumsal yabancılaşması. Bu soyut bir nitelendirme, çünkü somutta burjuvazi ve proletarya, salt insan olarak "aynı insanal yabancılaşmayı temsil etseler de, gerçekte bunu farklı duyumsarlar." Burjuvazi bu yabancılaşmada kendi insani varlığını bulurken, proletarya insanı varlığından uzaklaşır. Burjuvazi bu koşullarda doğrulamalar bulurken, proletarya sadece yıkım bulur. Proletaryayı, özel mülkiyet toplumuna karşı zorunlu başkaldırıya iten şey, "onun insanal doğasını yaşamdaki durumuna karşıt kılan" maddi koşullardır. Bundan dolayı, proletarya "özel mülkiyetin proletaryayı yaratarak kendine karşı verdiği yargı kararını uygular." (Bu ve paragrafın tamamı için bkz. Kutsal Aile, Sf.58-63) Burjuva toplumun en insanlık dışı yanlarının kendisinde somutlaştığı yaşam koşullarının yerine, buna karşıt yeni maddi koşullar yaratır.

Komünizm; insanlık için eskinin içinde serpilip gelişen, eskisinden sadece farklı olmakla kalmayan aynı zamanda tam karşıtı olan yeni maddi koşullar demektir. Proletaryanın devrimci eyleminin ürünü olan bu toplumsal ve ekonomik düzen, yabancılaşan insanın, yeniden insanlaşmasının koşullarını yaratacağıdır.

En başta özel mülkiyet yerini toplumsallaşmış emek ile uyumlu toplumsal mülkiyete bırakır.

Emek faaliyeti [çalışma] yaşamının bir aracı olmaktan çıkıp, yaşamın bir gereksinmesi haline gelir. Bütün toplum emekçilerden oluşacağından ötürü, bir kesimin emeksizliği diğer kesime yüklenmez. Dünya, meta çöplüğü olmaktan kurtarılır, herkese gereksinmesine göre ilkesi egemen hale gelir. Emegün sonuçları tüm topluma mal olur.

Toplumsal alandaki yabancılaşma ortadan kalktığı için insanın bu alandaki sorun ve bunalımları çözümler. Toplumda çelişkiler değil, mutlak uyum hakim hale gelir. Ataerkil yapı parçalanır, kadın özgürleşir, kadın ve erkekün formel eşitliği değil, gerçek yaşamda eşitliği sağlanır. Dinin ve her türlü ahmaklaştırıcı inancın maddi zemini yok edilir. Gençliğin geleceği, toplum tarafından garanti altına alınır. Doğa ile insan arasında, yeni tarzda uyumlu bir ilişki kurulur. Nedenleri ortadan kalktığı için, savaşlar ortadan kalkar. Maddi koşullar insanın sınırsız gelişimiyle uyum halindedir.

Devrimimiz, insanlık için yeni maddi koşullar yaratarak yeniden insanlaşma sürecini başlatacağıdır.

Trump, Kore, NATO: Dünya Nereye Gidiyor?

Trump yönetimi ABD'deki muhalif aileleri terörize etmek, hapsedmek ve göçmen aileleri parçalamak için devletin baskıcı araçlarını ortaya çıkarsa bile, baştaki "büyük adam" ve onun Dışişleri Bakanı Mike Pompeo, ABD emperyalizminin yakın müttefikleri pek çok ülkeyi harekete geçirmek için kabadayılıklarını kullanmakta zorlanıyor.

Kanada, Fransa ve Almanya gibi NATO üyeleri, Trump'ın son günlerdeki özel hedefleri haline gelmiş olmasına rağmen; bu kapitalist ülkeler, Washington'un agresif, yağmacı savaşlarına, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne karşı 1950'de başlayan ve bugün dahi ağır bir biçimde devam eden saldırılarına ve neredeyse hiçbir istisna gözetmeksizin Arap ve Müslüman dünyasına karşı süregelen korku şovlarına göz yumdular, onayladılar.

NATO'nun Kökleri

NATO, soğuk savaş günlerinde doğdu. Emperyalistler Sovyetler Birliği'ne, Çin Halk Cumhuriyeti'ne, Doğu Avrupa'daki işçi devletlerine ve kendilerini sömürgeciliğinden ve onun halefi neo-sömürgeciliğinden kurtarmaya çalışan kurtuluş mücadelelerine karşı birleşik bir cepheye sahip olmak için rekabetlerini bir kenara bıraktılar.

NATO, "özgür dünya" diye adlandırılan şeyin nükleer silahlı bir çetesiydi ve kapitalizmin ücretli kölelik düzenine ve baskılarına isyanlarla karşılık veren "üçüncü dünya ülkeleri"ne karşı duydukları korku ve nefret sayesinde bir araya geldi.

ABD yönetimindeki herhangi bir üst düzey bürokrat için o günlerde NATO ortaklarından herhangi birini açıkça eleştirmek; dünya pazarlarını kontrol etmek ve gelişmekte olan ülkelerin kaynaklarını ve işgücünü sömürmek için, aralarında her ne kadar şiddetli bir rekabet olsa da, düşünülmezdi.

Önce Amerika

Ama bu, şimdi oluyor. Ve sadece Trump ve tweetleri değil, 15 Haziran'da Detroit Ekonomi Kulübü'ne konuşan Pompeo; Kanada, Avrupa, Japonya ve Meksika ile "asimetrik ticaret ilişkileri"nin değişmesi gerektiğini söyledi. Kapitalist sistemin başarısızlıklarından ötürü diğer ülkeleri suçlamaktan başka bir şey yapmayan patronunun "Önce Amerika" retorikini yanlatıyordu sadece.

Ticaret ve gümrük vergileri ile ilgili Amerikan yönetiminin en büyük saldırıları elbette Çin'i hedef aldı. Tek bir kararname ile Trump, Çin'den ithal edilen çelik ve alüminyuma uygulanan gümrük vergilerini artırdı ve beklenen ticaret savaşları Çin'le başladı. ABD Başkanı, dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisi ile dünyanın en kalabalık ülkesine dostluk ve saygı dileklerini dillendirdiği geçen yazki Xi Jinping ile görüşmesinden bu yana tam bir U dönüşü yaptı.

Kim bilir belki de, onu ve onun zaten zengin milyarder sınıfını zenginleştirecek olan Çin'le yapması beklenen anlaşmalar pek işe yaramamıştır?

Politik Çevirme Saldırısı

Şimdiyse Trump yönetimi başka bir yönde. Kore'nin tümünde, kuzey ve güney arasındaki düşmanlığı sona erdirmenin lehine olduğu düşüncesiyle Trump, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne göstermelik bir "samimi" bakış açısı kazandı ve lider Kim Jong Un ile bir araya geldi. Şubat ayında, herkesin birleşik kuzey-güney Kore takımı için tezahürat yaptığı PyeongChang Olimpiyat Oyunları'nda Başkan Yardımcısı Mike Pence'in tamamen sessiz kaldığı hatırlıyor musunuz?

Kendi nükleer silahlarını geliştirerek ileri bilimsel ve teknolojik kapasitesini göstermeden önce dünyadaki tüm emperyalist kuruluşlar tarafından küçümsenen ve aş-

Bir Oda Dolusu Cips!

"Sosyalizm, yani şu demek ki dayı kızı Kırmızı elmalar gibi gülsüdüür çocuklarım..."

Sosyalizmin en sade, en güzel tanımını sorarsanız işte Nazım'ın bu dizeleridir derim. Bana bu dizeleri hatırlatan ise önumdeki manzara oluyor.

Havalandırmadan yemekhaneye girenken gördüğüm manzarayla duruyor ve izlemeye başlıyorum. Yemekhane olarak kullandığımız plastik masalardan biri daha havadar olan havalandırmaya açılan kapının önüne doğru çekilmiş.6 kişilik plastik masanın etrafındaki dört kadın hummalı bir faaliyette. Önlerine leğenleri, bisküvileri ve çeşitli malzemeleri yığılmış bu dört kadın neşeli bir çabayla pasta yapmaya girişmişler. 6 Yaşına basacak olan Yusuf, bulduğu bir boşluktan sızıp iki kolunu masaya dayamış, büyük insanlar gibi sohbet ediyor kadınlarla. Ara ara elini malzemelere atıp işe dahil olmaya çalışsa da, kadınlar "Ama biz bunu sana yapıyoruz" diyerek onu bir başka tarafa yönlendiriyorlar. Havalandırmada yapılan sabah kahvaltısının ardından ortaklık el birliğiyle yıkandıp düzeltilmiş, pasta ekibinin yaydığı güzel kokularla hayallere, düşünelere, oyunlara dalınmış.

Hücreye geçip kitabımı okumaya başlıyorum. Sıcak hava kapı ve pencereleri açık bırakmamıza neden oluyor. Oturduğum yerden koridoru görüyorum. Yusuf koridorda turlayıp kendine oyun arkadaşı olacak açık bir kapı, oyuna katılacak bir gönül arıyor. İkinci turunda göz göze geliyoruz. "Seninle resim yapalım mı?" diyor Yusuf. Renkli kalemlerini getiriyor ve birlikte çöle-

man kadınların (ki çoğu 30 yaş üstü) havalandırmada çocuklar gibi koşuşturup top oynamasını izlerken "İlahi kadınlar!" diyorum "Sanki siz Yusuf'la değil, Yusuf sizinle oynuyor!" Bazen kızıyor Yusuf, topunu alıp kaçana, peşinen koşturana... "Dakika tutun" diyor annesi. Bir dakikayı geçmiyor geri gelmesi. Tüm direnci yavaşına bir öpücük kondurana kadar, bir kadının onu oyuna çektiğinesine kadar...

Koşuşumuzda İnci de var. Yusuf topu havaya atıp "İnci!" diye seslenip kaçıyor. "Hah!" diyorum, "Tam Uçurtmayı Vurmasınlar filmine benzedik!" Çok fazla benzerlik kuruyorum filmle. Ama Yusuf, Barış'tan şanslı bir çocuk. Yusuf'un annesi siyasi. Sevgiyle, ilgiyle büyümüş. Sevdiğini biliyor Yusuf ve o çocuk yüreğiyle sevebildiğince seviyor.

Akşama doğru tüm kadınlar havalandırmada toplanıyor. Üstünde adı yazan bisküvilerden yapılmış pastası geliyor. Kulak çubuğundan yapılmış temsili doğum günü mumunu sevinçli bir mahcuplukla söndürüyor Yusuf. Hepsisi el emeği, göz nuru olan ve özel olarak onun için yapılmış hediyelerini alıyor. Dilek tutmayı unutuyor. "Ama olsun sen tut yine de" diyoruz, tutuyor. Pastayı kesip dağıtıyoruz. Herkes pasta tabağını alıp bir köşeye çekilmiş, havalandırma piknikçilerinin akınına uğramış boğaz hattını hatırlatıyor. Yusuf tabağını alıp bir küme kadının arasına oturmuş. Bir yandan pastasını yiyor, bir yandan bir şeyler anlatıyor onlara. Yusuf'un tuttuğu dileği merak ediyorum bana bakarken, ne tutmuş olabilir?

Biz burada 31 kadın tutsağız. Üstümüze kapanan kapılar, etrafımızı saran duvarlar ve tel örgütler arasında özgür-

ğılanan toplantı kuzey için bir zaferdi.

Bu yüzden, Trump taktik değiştirerek aniden KDHC liderine hakaret etmekten bir cazibe saldırısına geçti ve Singapur'da Kim Jong Un ile oturdu.

Kore'nin Gücü

Kaotik ve öngörülemeyen Trump yönetiminden farklı olarak, KDHC'nin siyasi liderliği, on yıllarca kahramanca süren sömürgeci karşıtı anti-emperyalist mücadeleye dayanan sağlam bir temele sahiptir. KDHC'nin kurucusu Kim Il Sung, önce Kore'yi 1910'dan 1945'e kadar baskılayan Japonya sömürgeciliğine karşı ve daha sonra da ABD emperyalizmine karşı savaştı. Kurucusu olduğu İşçi Partisi, ülkeyi bugün pek çok zor zamanlarda yönlendiren sosyalist ilkelere bağlı kalarak sürdürmeye devam ediyor. Parti ve hükümet, savaş tehdidine karşı koymak ve ABD'den kaynaklanan ekonomik yaptırımlara baş kaldırmak için insanları tekrar tekrar seferber etti. Güney Kore'de, güçlü bir halk hareketi önceki yazlaştığı cumhurbaşkanı devirdi ve KDHC ile ilişkilerini geliştirmek için Moon Jae'nin hükümetinin çabalarının güçlü bir şekilde desteklenmektedir. Bu sırada, ABD emperyalizmi artık dünya imalatının yarısının üreticisi olarak 2. Dünya Savaşı'ndan çıktığındaki ekonomik gücüne sahip değildi. Asya'nın çoğunluğu gibi Avrupa da o zamanlar yıkılmıştı. Bugünse hikaye çok farklı.

Bu yeni gerçeklik, mevcut yönetimin, dünyanın geri kalanını ABD hükümeti kurumunun bölümlerini daha da zenginleştirecek anlaşmalara zorlamak için yaptığı çığınca çabalarda görülebilir. Birilerine gönderme yapmak gerekirse: "Bu asla gerçekleşmeyecek."

*Çeviri Kolektifi tarafından
Workers World'den çevrilmiştir.*

man kadınların (ki çoğu 30 yaş üstü) havalandırmada çocuklar gibi koşuşturup top oynamasını izlerken "İlahi kadınlar!" diyorum "Sanki siz Yusuf'la değil, Yusuf sizinle oynuyor!" Bazen kızıyor Yusuf, topunu alıp kaçana, peşinen koşturana... "Dakika tutun" diyor annesi. Bir dakikayı geçmiyor geri gelmesi. Tüm direnci yavaşına bir öpücük kondurana kadar, bir kadının onu oyuna çektiğinesine kadar...

Koşuşumuzda İnci de var. Yusuf topu havaya atıp "İnci!" diye seslenip kaçıyor. "Hah!" diyorum, "Tam Uçurtmayı Vurmasınlar filmine benzedik!" Çok fazla benzerlik kuruyorum filmle. Ama Yusuf, Barış'tan şanslı bir çocuk. Yusuf'un annesi siyasi. Sevgiyle, ilgiyle büyümüş. Sevdiğini biliyor Yusuf ve o çocuk yüreğiyle sevebildiğince seviyor.

Akşama doğru tüm kadınlar havalandırmada toplanıyor. Üstünde adı yazan bisküvilerden yapılmış pastası geliyor. Kulak çubuğundan yapılmış temsili doğum günü mumunu sevinçli bir mahcuplukla söndürüyor Yusuf. Hepsisi el emeği, göz nuru olan ve özel olarak onun için yapılmış hediyelerini alıyor. Dilek tutmayı unutuyor. "Ama olsun sen tut yine de" diyoruz, tutuyor. Pastayı kesip dağıtıyoruz. Herkes pasta tabağını alıp bir köşeye çekilmiş, havalandırma piknikçilerinin akınına uğramış boğaz hattını hatırlatıyor. Yusuf tabağını alıp bir küme kadının arasına oturmuş. Bir yandan pastasını yiyor, bir yandan bir şeyler anlatıyor onlara. Yusuf'un tuttuğu dileği merak ediyorum bana bakarken, ne tutmuş olabilir?

Biz burada 31 kadın tutsağız. Üstümüze kapanan kapılar, etrafımızı saran duvarlar ve tel örgütler arasında özgür-

lükten uzağız. Dışarıda, duvarların arkasında kapitalizmin "özgür" dünyası var. Bu "özgür" dünyada çocuklar yoksul doğuyor, itilip kakılıyor, emekleri i tarlalarda, fabrikalarda, sokaklarda sömürülüyor. Sevgiyi bilmeden dayığı, özenli ilgiyi bilmeden sömürüyü, mutluluğu bilmeden tacizleri, tecavüzleri biliyorlar. Binlerce küçük yıldız sönyüyor, her gün karanlık bu zorba dünyada. Dışarıda kapitalizmin karanlık, güvensiz dünyasında acı çeken milyonlarca çocuğu düşünüyoruz.

Yusuf bir zindanda onlarca kadın tutsağın arasında kırmızı elmalar gibi gülüyor. Çünkü sosyalist insan hayatını, paylaşım üzerine, ortak işleme için birlikte çaba üzerine, başkasının acısını kendi yüreğinde hissetme ve bunun sorumluluğunu alma, kendini ve dünyayı değiştirme, ilerletme üzerine kuruyor. Her türlü kişisel çıkardan arınmış, içten, dürüst, yeni ilişkiler bunlar... Sosyalizm için kavga veren, bu uğurda her türlü fedakarlıkta bulunan insanların arasında Yusuf'un ayrıcalıklı bir yeri var. Buradaki her bir kadının Yusuf'a içten bir sevgi, ilgi göstermesi için kan bağı olması gerekiyor. O, yalnızca çocuk olmakla bu imtiyazı kazanıyor. Ve Yusuf bilmiyor ama, buradaki her bir kadın, çocukların kırmızı elmalar gibi gülüşü için, daha çook zaman bu duvarların içinde kalmayı göze alabilir.

Yusuf'un annesi yanımda oturuyor. Yusuf eğilip doğum günü dileğini söylüyor annesine. Ve ben tüm çocukların tek derdinin, Yusuf'un doğum günü dileği gibi "Bir oda dolusu cips!" olmasını istiyorum...

Bakırköy Zindanından

Yeşil Holding Dolandırıyor Devlet Koruyor!

İSTANBUL - Türkiye'nin en eski ayakkabı üreticilerinden Yeşil Kundura'nın sahibi İhsan ve Engin Yeşil'e ait Yeşil Holding'in konkordato başvurusunda bulunduğu 20 Eylül günü erken saatlerde basına yansıdı.

Aynı gün Yeşil Plaza önünde 150'ye yakın inşaat işçisi iş önlükleri ve baretleriyle gelerek Yeşil Holding'e bağlı Yeşil Yapı işçileri olduklarını Esenyurt'ta İnnovia-4 Konutlarının yapımında çalıştıklarını ve 6 aydır maaş alamadıklarını belirterek eyleme başladı.

Yeşil Plaza önünde taşeronlar ve inşaat işçilerinin "Yeşil Yapı Mağdurları Burada Devlet Nerede?" yazılı pankart açması üzerine iki toma, gözaltı araçları ve çevik kuvvet ekipleri gelerek binanın önüne bariyer çekip korumaya aldı.

"İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Yeşil Yapı Mağdurları Burada Devlet Nerede?", "Diyene Direne Kazanacağız" sloganları atan işçiler kalkanlarla gelen çevik kuvvetin bina önüne bariyer çekerek korumasına tepki gösterdi.

İşçilerden Kılıç Koç "Yeşil Holding'in yaptığı İnnovia-4 Konutlar'nın inşaatında çalışıp 6 ay boyunca tek kuruş para alamadığımızdan bu eylemi yapmak zorunda kaldık. Muhatap bulamayınca eylem yapma hakkımızı kullandık ve buraya sesimizi duyurmaya geldik. Şirket işi durdurdu, iki aydır şantiyede tek bir çivi çakılmıyor. 6 aydır ne taşeronlara ne de işçileri para ödemediler, işi durdurdular bizi de ortada bıraktılar. Biz taşeron olarak çalışıyoruz borçla malzeme alıp inşaatı yaptık. Bir aylık senet vereceklerini söylediler verdikleri çek üç aylıktı. Senetlerin günü geldi ödemedi. Malzeme aldığımız firmalar kapımıza dayandı, dolandırıcı durumuna düştük. İşçiler para alamadı. Bazılarının zorunlu ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştık. Bir yetkilinin bizimle görüşüp mağduriyetimizi gidermesini istiyoruz. Bütün alacaklarımızı bir seferde ödesin demiyoruz, tekliflere açız. Bize yemek veren şirketleri de kapattılar, hem parasız hem aç susuz kaldık. 'Mutfağlar da ka-

panırsa bunlar aç susuz duramaz çeker gider" diye düşündüler, hepimiz başka şehirlerden geldik, parasız nereye gidelim" dedi.

İşçilerden Behçet Polat "6 ay çalıştık bugün yarın oyaladılar, taşeronlar borçla malzeme alıp iş yaptı, ne onlar ne de biz para alamadık. Cebimizde beş kuruş yok. Arıyorduk telefonlara kimse çıkmıyor. Emniyet'e git-tik durumu anlattık. Perşembe günü sizinle görüşecekler kış-kış men mağduriyetinizi gidermeye çalışacaklar denildi. Geldik polis kapıya bariyer çekti. Kim-den kimi koruyorlar. Alınterimizizin karşılığını istiyoruz. Yetkililer çalışıp emek veren işçiyeye sahip çıksın biz buraya emniyetin randevusuyla geldik." dedi.

Yeşil Plaza'nın önünde işçilerin eylemi sürerken gelen "İnnovia-4 Konutları'nda dolandırıldık" diyen mülk sahipleri geldi.

İnnovia-4 Konutlarında 5000'e yakın dairenin bulunduğu uzun belirten daire sahipleri işçilerin ücretlerinin ödenmediğini öğrenince, "Biz taksitlerinizi düzenli olarak ödedik ama bize ne binalarımızı teslim ettiler ne de sözleşmede yer alan ev teslim edilmezse kira bedeli ödeneceğine dair ta-ahhüdü yerine getirdiler. Biz aylardır muhatap bulamıyoruz. Telefonlarımıza kimse çıkmıyor buraya geliyoruz kimseyi bulamıyoruz. Biz taksitlerinizi düzenli ödedik ama binaları yapan işçilere para ödenmemiş. Şu an hem işçiler mağdur hem de biz mağduruz, Yeşil Yapı hem bizi hem onları dolandırmış" diyerek tepkilerini dile getirdiler.

Yeşil Plaza önündeki merdivenlere bariyer kuran çevik

kuvvet ekipleri zaman zaman işçileri bariyerlere yaslanmalarını için uyardı bulundu bir ara bu yüzden işçilerle tartışma yaşandı. İşçiler "Biz burada oturup sabırla bekliyoruz ama polis bize sataşarak kıskırtmaya, olay çıkartmaya çalışıyor. Bunlar paramızı vermeyenleri koruyor. İstiyorlar ki biz kavga edelim, onlara da bize saldırıp buradan atmak için sebep yaratılsın" dediler.

Şirkete görüşmeye gidenler "Biz iflas ettik, paramız yok. Size arsa verelim" dediğini aktardılar.

İşçiler "Biz arsayı ne yapalım çocuklarımız toprak mı yiyecek, faturalarımızı neyle ödeyeceğiz? Kiramızı ödeyemiyoruz evimizden atılmak üzereyiz. Bazılarımızın kalacak yeri yok. Biz neye gidelim" diyerek öfkelenen işçiler arada sloganlar atarak "Gerekirse gece de burada kalırız" dediler.

Akşam 18.00 civarında Çevik Kuvvet amiri işçilere "Burada beklemenizin bir faydası olmayacak binada kimse kalmadı sadece güvenlik görevlileri var bugün gidin yarın sabah tekrar görüşmeye gelirsiniz" diyerek işçilerin dağılması için ikna etmeye çalıştı. Kat sahipleri bir yandan işçilerle diyalog kurmaya çalışırken bir yandan da milletvekillerine ulaşmaya çalıştılar.

İşçiler 22 Eylül sabahı yine pankartlarıyla birlikte Yeşil Plaza önüne geldiler. İşçilerin bekleyişi sürerken İnnovia-4 Konutlarından daire alan çok sayıda kişi Yeşil Plaza'ya geldi. Binanın bariyerlerle çevrilip çevik kuvvet polisleriyle etten duvar örüldüğünü görünce şaşırarak mağdurlar, işçilerle konuşmaya başladı. Daire alanlar hem kendilerinin hem de işçile-

rin parasının gasp edildiğini görünce devlet yetkililerine, partilerin il yöneticilerine ulaşmaya çalıştılar. Sosyal medya üzerinden diğer daire sahiplerini bina önüne çağırdılar.

Yeşil Plaza önünde muhatap bekleyen hem işçilerin polis amiri göndermeye çalıştıkça hem de kat sahiplerinin öfkesi giderek büyümeye başladı. Taşeronlar öfkesi büyüyen işçileri yatıştırmaya çalıştı. Akşam 19.00 sıralarında kat sahipleri E-5 üzerine çıkarak yürüyüş yapmayı önerdi, işçiler ikna olurken taşeronlar ise işçilere böyle bir eyleme gerek olmadığını söyleyerek eyleme yanaşmadı. Kat sahipleri bina ile cadde arasındaki kaldırımda toplanırken işçilerden bir kısmı da onlara katıldı. Alkış ve ıslıklarla "Yeşil Yapı Mağdurları Burada Devlet Nerede", "Yeşil Yapı Dolandırıyor Devlet Koruyor" şeklinde slogan atıldılar. Bir süre eylemi sürdüren kat sahipleri işçilerin ve taşeronların katılmaması üzerine kendi aralarında ne yapabileceklerini konuşmaya başladılar. Akşam 20.00 sıralarında taşeronlardan bir kısmı kendilerine Pazartesi sabahı şirketin kendileriyle görüşeceğine söyleyerek işçilerle birlikte Yeşil Plaza önünden ayrıldı.

Eylemin gidişatı işçilerden çok daha fazla alacakları olan taşeronların işçileri de yanlarına alarak bu eylemi gerçekleştirdiğini gösteriyordu. İşçiler "Su alacak paramız yok, açız!" diyerek öfkelerini dile getirip zaman zaman slogan atarken, E-5'i kapatalım diyerek eylem önerisinde bulunurken taşeronlar görüşerek sorunu çözecekleri yönünde işçileri ikna ettiler. Kat sahiplerinin birlikte eylem yapma önerisini de işçiler kabul edip bir kısmı katılırken taşeronlar eyleme gerek olmadığını söyledi. Kat sahiplerine neden katılmadıklarını sorduğumuzda taşeronlardan birisi "Havalimanında ne oldu gördünüz. Kat sahipleri bağırır çağırır gider, polis onlara dokunmaz ama biz terör örgütü üyesiyiz. O yüzden görüşme yaparak çözmeye çalışıyoruz" dedi.

Dayanışma Eylemleri

14 aydır direnen Real işçileri, 4 aydır mücadele eden Uyum/Makro işçileri ve sendikaya üye oldukları için işten atılan ve 35 gündür direnişte olan Muğla Tüvtürk Araç Muayene İstasyonlarındaki Direnişçiler Cumartesi ve Pazar günü yaptıkları eylemlerde 3. Havalimanında hakları için direnen işçilere destek verdiler.

"Direnen 3. Havalimanı İşçileri Kazanacak", "Baskılara-Gözetimlere Son, İnşaat İşçileri Yalnız Değildir", "3. Havalimanı İşçileri Yalnız Değildir", "İnşaat İşçilerinin Talepleri Kabul Edilsin" dövizleri açan direnişçiler yaptıkları konuşmalarda 3. Havalimanı işçilerini selamlayarak dayanışma içerisinde olduklarını belirttiler.

İstanbul

16 Eylül Pazar günü Levent'te bulunan Media Markt mağazasında kasa kilitleme eylemi yapan işçiler Mağazanın önünde basın açıklaması yaptı. Nakliyat-İş başkanı Küçükosmanoğlu burada yaptığı açıklamada ekmek kavgası mücadelesi için eylem yaptıklarını belirterek 3. Havalimanında, insan onuruna yaraşır çalışma koşulları ve insanca yaşayabilecekleri ücret için direniş başlatan işçileri selamlayarak inşaat işçilerinin mücadelesini desteklediklerini ve dayanışma içerisinde olduklarını belirtti; işçi sınıfının çıkarlarının ortak olduğunu vurgulayarak işçi sınıfının er geç zafer kazanacağını söyledi.

Buradaki eylemin ardından Kağıthane Metro Mağazasının önüne giden direnişçiler burada da eylemlerine devam ettiler. İçeri alınmayan işçiler kapı önünde pankart ve dövizlerle sloganlar atarak, konuşmalar yaparak coşkulu bir şekilde eylem yaptılar. Mücadelenin büyüyen devam ettiğini belirten işçiler 3. Havalimanı işçilerini, Flormar Direnişini, Cargil işçilerinin yürüyüşünü ve Muğla'da Araç Muayene istasyonlarında devam eden direnişleri selamlayarak işçi sınıfı olarak dayanışma içerisinde olmaya devam edeceklerine belirttiler.

Ankara

Ankara'da Real ve Uyum/Makro işçileri birlikte eylem yaparak Ulus Heykel önünde gasp edilen hakları için basın açıklaması yaptılar. Açık-

lamada İstanbul'da olduğu gibi Ankara'da da eylemlerin ortaklaştığını belirtildi, hakları gasp edilen Real ve Uyum/Makro işçilerinin gasp edilen hakları ödenceye kadar mücadelenin devam edeceğini vurgulandı. 3. Havalimanı işçilerinin direnişini de selamlayan eylemciler, işçilerin haklı taleplerinin karşılanması gerektiğini ve dayanışma içerisinde olduklarını belirtti.

Muğla

Tüvtürk Muğla Araç Muayene İstasyonlarından sendikaya üye oldukları için işten atılan 18 işçi 35 gündür işe geri dönüş için direniyorlar. Devam eden direnişte Cumartesi günü işçiler dövizler açarak sloganlarla 3. Havalimanı işçileri ile dayanışma içerisinde olduklarını belirttiler.

Sen Nasıl Sendikacısın, İşçileri Yatıştırsana!

TEMADE ÇINAR

Bazı tarihsel dönemler vardır, bu dönemlerde sözünü söylemeyen, gücünü gösteremeyenler kitlesel güveni kaybederler. Sendikaların hem işçi ve emekçilerin hem de toplumsal kesimlerin güvenini çoktan kaybettiğini bilenenler 3. Havalimanı saldırısında son kırkımları harcadılar. 3. Havalimanı eylemlerinde İnşaat-iş yöneticisine "Ne biçim sendikacısın işçileri yatıştırsana!" diye bağırırken sosyal medyaya düşen patron temsilcileri, birçok işçide sendikalara yeniden bakma ve eleştirme bilincini yaratacaklarını elbette düşünmüyorlardı.

Durum böyleyse neden sendikalar işçi ve emekçiler için önemini koruyor? Bunun için sendikalar hakkında bazı bilgileri hatırlamakta fayda var. Amacımız büyük ölçüde burjuvazinin hizmetine girmiş olan sendikaları nasıl yeniden işçi sınıfının araçları haline getirebileceğimizi tartışmaya açmak.

Sendikalar işçi sınıfının en kitlesel örgütlenme aracı. Sınıfı, sistem içi mücadelesinde sınıftan yana temsil ederler. Sendikalar kendiliğinden devrimci olmaz. Ancak tabanda yürütülen dişe dış mücadeleyle sınıf için bir okul haline gelir. Aksi durumda, işçi sınıfının etkisinden uzaklaşır burjuvazinin etkisine girer ve devrimin ayak bağı olurlar. Onları işçi sınıfı partisinin yerine koymak, onlardan işçi sınıfı adına iktidarı almasını beklemek sol sapma, "anarko sendikalizm" olarak bilinir. Sendikaları sadece ekonomik-sosyal haklar sınırında görmek siyasal taraflarını reddetmek ise sağ sapma, ekonomizm olarak bilinir.

Sendikaların bugünkü ataleti, ekonomizme saplanması, burjuva sendikaların dönüşmesi hatta devlet tarafından faşist sendikalar olarak kurulup desteklenmesi süreci burjuvazinin uzun yıllar süren mücadelesinin bir sonucu. Sendikaların, tarih boyunca işçi sınıfının iktidarı mücadelesinde sınıftan yana tavır aldığına ne kadar önemli bir güç olduğunu burjuvazi de devrimci güçler de bilir.

Burjuvaziye işçi sınıfının kavgası iki yüz yılı aşkın sürüyor. Bu kavga ülkelerimizde olduğu gibi birçok ülkede iş savaş boyutuna vardı.

İşçi sınıfının tüm örgütlenme araçlarını elinden almak, dağıtmak, yanına çekmek ya da yok etmek burjuvazinin tarihten öğrendiği yöntemlerdir.

İşçi sınıfına gelince, o da burjuvaziyle her gün her dakika kafa kafa, yumruk yumruğa süren bu uzun mücadelesinde sayısız saldırı, hayal kırıklığı, gasp ve katliam yaşadı. Ancak işçi ve emekçiler, -bazılarının tek yönlü olarak anlattığı ve sonuçta umutsuzluklarına dayanarak yaptığı gibi- sadece bunları biriktirmediler. Tarihsel deneyimleri onları devrimcileştirirdi. En ufak bir hak mücadelesi için bile neleri göze almaları gerektiğini, gizliliğin önemini ve güvenilir öncülerini seçmeyi öğrendi.

İşçi ve emekçilerin sınıf bilinci ile donatılmasının en önemli araçları sendikalar uzun süredir bu ana görevlerini "yapmıyor". Adı sendika olan tabelaların altında artık işçi ve emekçilerin değil burjuvazinin temsilcileri var. 3. Havalimanı eylemleri başladığında İnşaat-iş yöneticisine "Ne biçim sendikacısın işçileri yatıştırsana!" diye bağırırken sosyal medyaya düşen patron temsilcileri bugüne kadar gördüklerinin ışığında samimi bir müdahalede bulunuyor. Bizler bu müdahalelerin tehdit, şantaj, ekonomik ya da politik avantaj ya da rüşvet, yıldırma, aşağılama, yanına çekme vb. birçok yolla yapılageldiğini biliyoruz. Hatta sendika genel kurulları öncesi devrimci işçilerin patronlar yoluyla tasfiye edilip, patronların temsilcilerinin nasıl o koltuklara oturtulduklarını da. Birçok patron işçilerin sorunları ile uğraşmak istemediğinden daha işe alırken işçiyi "kendi" sendikasına üye de yapar, "iş barışını" sendika sağlar. Mücadele eden işçilerin öfkelerini dindirmek, patronların lehine sözleşme sürecini yatıştırarak, tehdit ederek bitirmek ve devrimci, öncü işçileri tasfiye etmek uzlaşmacı, burjuva sendikacıların yıllardır önlerini ilikleyerek yaptığı işler. Bugün bir elin parmakları kadar az sendika "şubesi" ya da yöneticisi işçilerden yana "uzlaşmayı" sağlayabilmek için mücadele ediyor.

İşçilerin işçileri olmaları gerekirken, onların aidiyet ve katlılarıyla onların gücü sayesinde üretimde olmak zorunda kalmadan, lüks içinde yaşayan sendikacılar bu aracın geriye düşüşünün tek sebebi değil elbet. Özellikle son otuz yıl içinde reformizmin planlı ve programlı çabasının hakkını vermek gerekir. Burjuvazinin desteğini yanına alarak türlü ayak oyunları ile öncü işçi-emekçilerin ve devrimcilerin nasıl tasfiye edildiğini (sürgünler, işten atmalar, ihbarlar...) anlatmak sayfalar alacaktır. Devrimci öncü işçiler saldırılara uğrarken hiç değilse sessiz kalan reformist uzlaşmacı kesimler ya burjuvalaştı ya da koltuklarını bizzat burjuvalara kapırdı. Rant büyük ne de olsa.

Peki devrimciler ne yaptı? Devrimci işçiler işçi sınıfı politikasını işçi sınıfının içinde geliştirmede yeterince hızlı olamadılar. Ya sistem içi mücadelelerinde eriyip gittiler, ya da işçileri politik hedef ve eylemlerine ortak edemediler. Bu konuda uğradıkları saldırılar da, işçi sınıfının aldatılması konusunda yapılan büyük yığınak ve yatırımları da gözardı etmemeliyiz. Ama tarih mazeretlerle yazılmıyor.

Öyleyse devrimci işçi ve emekçiler, nasıl olacak da bunca kuşatmayı yapıp sendikaları devrimin aracına dönüştürecekler? Daha da önemlisi işçi sınıfının kendisiyle birlikte tüm toplumu ve doğayı kurtarması, iktidarını alması için ne yapması gerekiyor.

Bütün bunların tek bir cevabı var. Burjuvaziden, faşizmden kurtulmak isteyen tüm kesimlerin işçi sınıfı içindeki çalışmalarını beş kat, on kat arttırmaları gerek. Bizi sistem içinde oyalayıp duran tüm işleri eleyip, tüm zamanımızı ve dikkatimizi işçi ve emekçilerin evlerine, grevlerine, eylemlerine, işyeri sorunlarına döndürmeliyiz.

Ne zaman ki bu hız savaşında aydın, ileric, devrimci kesimler işçi sınıfına daha fazla bilinç taşımayı başarabilirler o zaman burjuvaziden yana sendikacıların ceylan derisi koltukları ısınacaktır. Onları iki sınıftan birini açıkça tercih etmek zorunda bırakmalız. Şunu belirtmek gerekir ki bu ancak, tarihi değiştirmek isteyenlerin işçi sınıfına desteğiyle olur.

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır." İlerici, öncü işçilerin fabrikalarda ve işyerlerinde sınıfının güvenini kazanmak için burjuvaziden ve onların işbirlikçilerinden daha fazla ve daha bilinçli bir çalışma yapması gerekir. İşyerinde evlerinde onların yaşamlarına nüfuz etmeli, işçilere gerçek dostlarının kimler olduğunu ve birlik olduklarında neler yapabileceklerini göstermelidir. Devrimci- öncü işçilerin, sendikaların onlara vermeyecekleri tarihsel deneyimleri bizzat kendilerinin okuması ve sınıf bilinciyle günümüze uyarlaması ve donanması devrimimizin garantiye alınması için tek yoldur.

İşçilerin, "Ne biçim sendikacısın, önümüze geç ve kavgayı başlat!" dediklerini, örgütlerini kendi iktidarlarının bir aracı haline getirdiklerini görmek isteyenler sorunu kendi çalışmalarının yoğunluğunda ve hızında arasınlar.

Köle Değil İşçiyiz!

35 bin işçinin çalıştığı bir şantiye. Siyasal takvime endekli iş bitirme tarihi nedeniyle neredeyse silah zoruyla çalışmaya zorlanan 35 bin işçi!.. Kimi Suriyeli, Pakistanlı, Afgan... kimi Rizeli, Karslı, Erzurumlu... Kürdistan'dan kopup gelmiş bir kısmı. Aynı kültürlerin kozmopolit bir küçük kenti.

Ana üstlenici firma altında onlarca taşeron firma, hatta onların altında başka taşeronlar... Zincir uzayıp gidiyor. İşçiler aynı yerlerde çalışsa da ayrı firmalara bağlı. Ayrı ekipler, formler... Ortak şartların şekillendirdiği sınıf kardeşleri değil adeta rakip firmaların rakip üyeleri! Bölünmüş, ayrılmış, irtibat ve ilişkisi kesilmiş, yabancılaşmış 35 bin sınıf kardeşi!

Şantiye ve kampüs tam anlamıyla olağanüstü denetim altında. Her yerde denetim, her yerde gözetim... Şantiye ve kampüs girişinde bir tek "Arbeit Macht Frei" yazısı eksik! Hani nazilerin toplama kamplarında alay edercesine astıkları "Çalışmak Özgürleştirir" yazısı.

Hayatın gerçekliği karşısında her tür baskı, denetim, sahtekarlık, yanıltmaca tarumar olmaya mahkumdur. 3.Havalimanı inşaatında böyle oldu. Sürekli iş cinayetlerinin olduğu, ölüm ve yaralanmaların eksik olmadığı, korkunç kölelik şartlarının hüküm sürdüğü şantiyede bir anda isyan patlayıverdi!

İşçi servislerinin gecikmesi nedeniyle inşaat işçileri iş bıraktı. Servisin kaza yapması ve 3 işçinin ölmesi, 20'ye yakın işçinin de yaralanması işçiler için bardağı taşıran son damla oldu ve işçiler 14 Eylül sabahı iş bırakma eylemine başladı. İşçiler şantiye yolunu kapatarak araçların geçişine de izin vermediler.

İşçiler İGA yönetimiyle bir görüşme yaptılar. Görüşmeye Eyüp ve Arnavutköy kaymakamları da katıldı. Görüşme sonrası yapılan açıklamada işçilerin hiç bir talebinin kabul edilmediği öğrenildi. İGA direktörü, "Tepkinizi gördüm, mesajı aldım. Fakat bu sorunlar bir anda çözülemez, zaman vermelisiniz" diyerek işçileri oyalama taktiği izledi. İşçiler, bunu kabul etmeyeceklerini, yarın da işbaşı yapmayacaklarını duyurdular.

Bu esnada toplanan ve slogan atan işçiler patronlar tarafından "video ve resim çekmemeleri", "çekenlerin işten atılacağı" söylenirken, diğer taraftan da jandarma, "yaptığımız eylem kanunsuzdur, dağılmazsanız müdahale edeceğiz" diyerek saldırı tehditlerinde bulundu. Ve biber gazı, tazyikli su ile işçilere saldırdı.

Her gün İş Cinayetlerinde Ölüyoruz, İş Kazalarında Sakatlanıyoruz!

Neredeyse 1000 civarı işçinin öldüğü söylenen havalimanında, işçiler her gün en az iki arkadaşlarının iş cinayetinde öldüğünü günde kaç iş kazasının yaşandığını takip edemediklerini belirtiyor. İşçiler "Bugün şantiyeden sağ çıkabilecek miyiz?", "Hangi arkadaşımız öldü, kim iş kazası geçirdi?" diyerek çalışmak istemiyoruz" diyorlar. Jandarmanın saldırısına rağmen işçiler 15 maddelik taleplerinin karşılanmasını istediklerini belirterek eylemi sürdürdüler. Jandarmanın gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırdığı havalimanında gözaltılar başladı.

Özel hareket tarafından gece yarısı koğuşların kapıları koçbaşlarıyla kırılarak işçiler koğuşlarından dövülerek, yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Aralarında İnşaat İşçileri Sendikası temsilcilerinin de bulunduğu 400'den fazla işçi gözaltına alındı. İşçilerin eylemi sırasında sendikacılar, avukatlar, milletvekilleri dahil kimse şantiyeye alınmadı. Hatta sendika temsilcilerinin işçilerle bağı kesilmeye ve işçiler gruplar halinde dağıtılmaya çalışıldı.

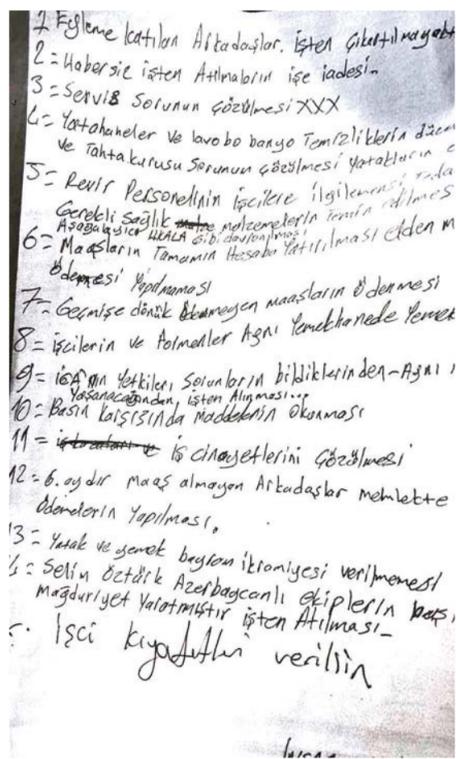
Şantiyede yaşananlar işçilerin tehditlere rağmen cep telefonlarıyla çektikleri görüntüler sa-

yesinde basına ve kamuoyuna ulaştırılabildi. Gece yarısı koğuşlar basılarak alınan işçilerin sayısı hakkında net bir bilgi alınmadı. Ne sendikacılar, ne milletvekilleri girebildi şantiyeye.

Şantiye önünde basın açıklamaları yapıldı. İşçilere destek verildi. Açıklamanın ardından üç ayrı yerdeki gözaltılar hakkında bilgi almak üzere karakollara gidildi.

Sendika temsilcileri, avukatlar ve milletvekilleri gün boyu işçilerin gözaltında tutulduğu karakollar önünde beklemesine rağmen binaya dahi alınmadı, aileleri de dahil hiç kimseye bilgi verilmedi.

İGA'da Gözaltında Çok Kötü Dövüldük, Bazılarımıza Üç Kelepçe Vuruldu

İşçilerin bazıları ifadeleri alınmadan serbest bırakıldı. Sendika temsilcileri ve avukatların çabalarıyla yaşananlar ve gözaltındaki isimler hakkında kısmen bilgi alınabildi.

17 Eylül günü adliyeye sevk edilen işçiler saatlerce bekletilmelerine rağmen avukatlarla görüşürülmedi. Avukatlar ne işçilerin sağlığı konusunda ne de dosya içeriği hakkında net bir bilgi edinemedik duruşmaya girmek zorunda kaldı.

Avukatlar görüşebildikleri işçilerden İGA'da işçilerin şirket yöneticileri nezaretinde jandarma tarafından dövülerek, hakarete uğrayarak ifade alındığını ve ayrıca karakolda iki kez olmak üzere üç kez ifade alındığını aktardı.

İşçilere, "HDP Milletvekilleri ile neden görüştünüz? - Siz PKK'lı mısınız? - Jandarmaya kim taş attı, neden attı? - Bir kaç işçinin resmini göstererek, "Bunlar kim, bunları tanıyor musunuz?" sorularının sorulduğunu, "Siz Havalimanının bitmesini istemiyorsunuz", "Siz vatan hainisiniz" denildiğini belirten avukatlar işçilerin büyük çoğunluğunun avukatlarla görüşmeden ifade vermek zorunda kaldığını, avukatla birlikte ifade verenlerin göze battığı ve işçiler üzerinde "avukatla birlikte ifade vermenin

olumsuz bir durum yaratacağı" izlenimi yaratıldığını ve işçilerin avukat olmadan ifade vermek istediklerini aktaran avukatlar, bu nedenle işçilere hakları konusunda gereken bilgileri verip ifadeye katılmadıklarını belirtti.

Görüştükları her işçinin İGA'da gözaltında çok kötü dövüldüklerini, su bile verilmediğini, su alabilenlerin de ellerinden suların alınıp atıldığını, bazı işçilerin çok fazla darp edildiğini ve bazılarının da üç kelepçe birden vurulduğunu anlattığını, çok dövülen bir kaç kişinin ismini öğrenebildiklerini aktaran avukatlar işçilerin yarın savcılığa çıkarılabileceğini, fakat ek süre de alınabileceğini belirtti. Maslak'ta 26 kişinin gözaltında tutulduğunu aktardı.

Devrimci Yapı İşçileri Sendikası ve İnşaat İşçileri Sendikası tarafından avukatların ve ailelerin işçiler hakkında sağlıklı bilgi edinemediklerini, işçilerin sağlığı konusunda ciddi endişeleri olduğunu ifade etti.

Gözaltı ve İşkenceye Karşı Açlık Grevi

İnşaat İşçileri Sendikası sosyal medya hesaplarından "Sendika yöneticilerimiz Yunus Özgür ve Deniz Gider ile Türkiye İşçi Partisi'nden Yusuf Yılmaz'ın gözaltındaki işçi ve sendikacıların haklarının ihlali durduruluncaya kadar açlık grevine başladığını kamuoyuna ilan ediyoruz. #KöleDeğiliz" mesajıyla üç yöneticinin gözaltında açlık grevinde olacağını duyurdu.

Jandarma eşliğinde ikişerli gruplar halinde adliyeye getirilen işçiler, "Direne Direne Kazanacağız", "İnşaat İşçisi Köle Değildir", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarıyla adliyeye girdi. Jandarmalar slogan atan işçilerin ağızlarını kapatarak duruşmaya getirdi.

Gözaltındaki işçilere, "2911 muhalefet", "Çalışma hürriyetinin ihlali", "Kamu malına zarar vermek", "Halkı kin nefret düşmanlığa tahrik etmek", "Genel güvenliğin kasten tehlikeye sokulması", "Görevi yaptırmamak için direnme" suçlamaları yöneltildi.

İşçilerin kölece çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle iş bırakma eylemi yapmasını Gaziosmanpaşa Savcılığı, "bahane" olarak yorumladı. İşçilerin birbirleriyle iletişim kurduğu "Grup Direniş" isimli Whatsapp grubu da tutuklama delili sayıldı.

28 İşçiye Tutuklama Talebi

Savcı, adliyeye getirilen 43 işçinin ifadesini almadı. Savcı, 15 işçi için adli kontrol talep ederken, 28 işçi için ise tutuklama talebinde bulundu. İşçilerin, "Kamu malına zarar verme", "Polise mukavemet", "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet", "İş ve çalışma hürriyetinin ihlali" iddialarıyla tutuklanmaları istendi.

"Jandarma Yine Şantiyedeki Koğuşlarda Arama Yapıyor"

Jandarmanın sorgular sırasında işçilerin 3'üncü Havalimanı şantiye alanındaki yatakhanelerine girdiği ve arama yaptığı bilgisi geldi.

Savcılık sorgusunun hemen öncesinde yapılan arama "tutuklama için delil üretme çabası mı" sorusunu akıllara getirdi.

Duruşmada heyet aralarında İnşaat İşçileri

Tutuklu Havalimanı İşçilerine Silivri'de Tecrit!

İşçilerin tutuklanmasının ardından Silivri Ceza İnfaz Kampüsü'ne işçilerle görüşmeye giden avukatlar işçilerin kampüs içindeki 9 hapishaneye dağıtıldığı bilgisini verdi.

İşçilerin her birini farklı hapisanelere gönderilerek 2-3 kişinin ancak bir arada kalabildiğini belirten avukatlar bu uygulamanın işçiler üzerinde baskı oluşturmak için bir tecrit uygulaması olduğunu, şantiyede jandarmanın saldırısıyla başlayan işkencenin hapisanede de tecrit uygulamasıyla sürdürüldüğünü belirtti.

İşçilerden;

Akif Altınışık 3 Nolu, Anıl Deniz Gider 6 Nolu, Bilal Topcu 4 Nolu, Birkan Topcu 4 Nolu, Cihan Sarıbulak 1 Nolu, Deniz Aslan 4 Nolu, Fatih Mukan 6 Nolu, Ferhat Uyar 2 Nolu, Hasan Çetin 1 Nolu, İlker Kurt 5 Nolu, Mehmet Celal Demir 2 Nolu, Muhammet Yiğen 8 Nolu, Murat Altuntaş 2 Nolu, Musa Karakuş 1 Nolu, Mustafa Atay 5 Nolu, Özkan Özkanlı 6, Ramazan Gözel 8 Nolu, Rıdvan Günül 3 Nolu, Selami Sarıbuğa 5 Nolu, Servet Gözel 3 Nolu, Teyip Kırgın 8 Nolu, Uğur Karadaş 7 Nolu, Yunus Özgür 7 Nolu, Yusuf Yılmaz 7 Nolu hapisanelere sevk edilmiş durumda.

Avukatlar çok sağlıklı bilgi alamadıklarını tekrar yer değişiklikleri olabileceğini de ifade ettiler.

Sendikası temsilcilerinin de bulunduğu 24 kişinin tutuklanmasına 19 kişinin ise adli kontrol şartıyla serbest bırakılmasına karar verdi.

Gözaltına alınanlardan Akif Altınışık, Anıl Deniz Gider, Bilal Topcu, Birkan Topcu, Cihan Sarıbulak, Deniz Aslan, Fatih Mukan, Ferhat Uyar, Hasan Çetin, İlker Kurt, Mehmet Celal Demir, Muhammet Yiğen, Murat Altuntaş, Musa Karakuş, Mustafa Atay, Özkan Özkanlı, Ramazan Gözel, Rıdvan Günül, Selami Sarıbuğa, Servet Gözel, Teyip Kırgın, Uğur Karadaş, Yunus Özgün, Yusuf Yılmaz

Duruşmanın ertesi günü ise adli kontrol şartıyla serbest bırakılma işçilerin işlerine son verildiği öğrenildi.

İnsanca Çalışma Koşulları İsteyen İşçiler Tutuklandı İş Kazaları Sürüyor!

Devlet bu talepler karşısında sermayenin zoru olarak işçilerin üzerine jandarma gönderdi, işkenceyle gözaltına aldı, mahkemede çalışabilmek için sağlanması zorunlu talepleri 'bahane' saydı.

İşçilerin tutuklanıp hapisaneye gönderdikleri saatlerde ise (20 Eylül) havalimanında yeni bir iş kazası daha yaşandı! İşçilerin taleplerinin karşılanmasının aciliyeti bir kez daha kantlandı.

Kölece çalışma koşullarına karşı haklı taleplerini dile getiren inşaat işçilerine uygulanan bu tecride en iyi cevap işçileri yalnız bırakmaktır. Onları verdikleri onurlu mücadeleyi selamlayan kartlar gönderip mektup yazarak tecridi kırma zamanıdır!